Benito, de jonge zwerver. Deel 2

C.J. Kieviet

bron
C.J. Kieviet, *Benito, de jonge zwerver. Deel 2*. Met illustraties van P. van der Hem. Paul C. Kaiser Biskwie-, Koek- en Beschuitfabrieken, Rotterdam 1932

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kiev001beni02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

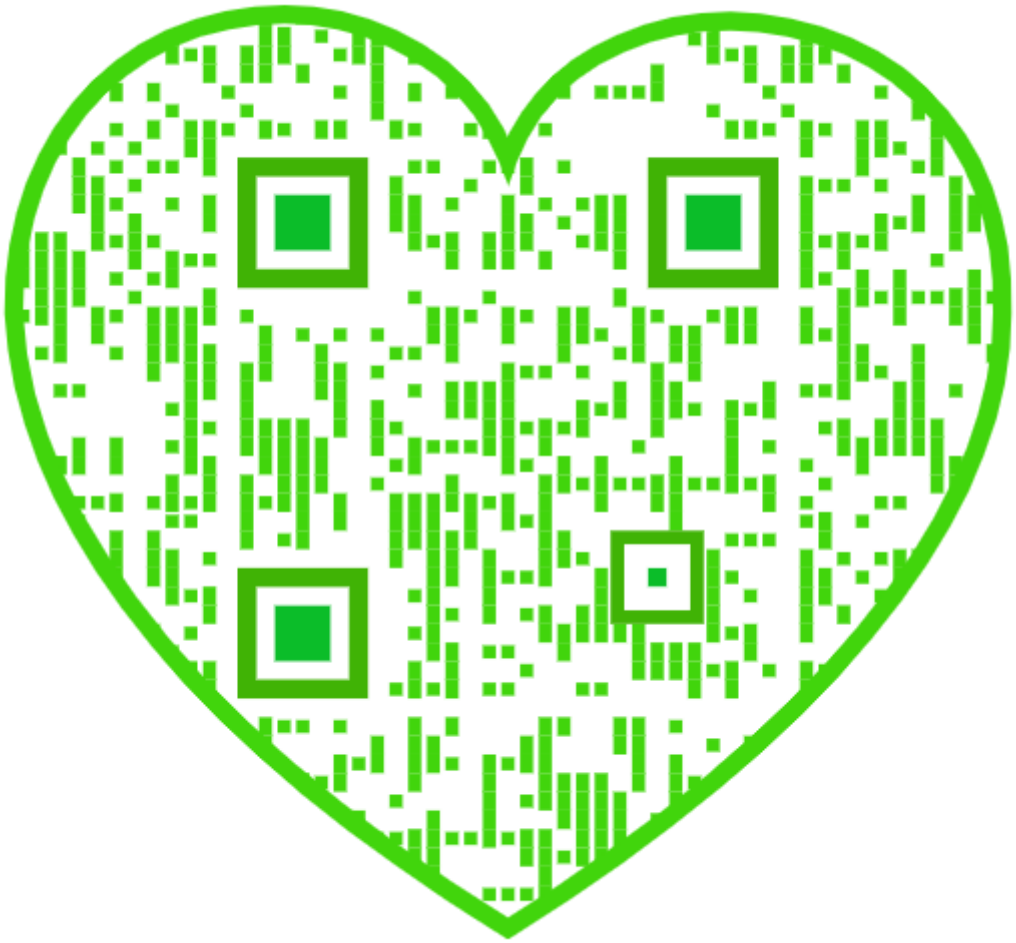

Voorwoord

Bij het verschijnen van dit tweede deel van BENITO, DE JONGE ZWERVER maken wij met weemoed melding van het overlijden van den genialen schrijver van dit boek den heer C. JOH. KIEVIET te Wassenaar.

Op Zaterdag 15 Augustus 1931 is op het kerkhof te Wassenaar het stoffelijk omhulsel van den heer KIEVIET ter aarde besteld.

Met hem is heengegaan een van de beste, zoo niet de beste schrijver van jongensboeken in Nederland.

Nog kort voor zijn heengaan heeft hij ons het manuscript voor het derde deel van BENITO ter hand gesteld en er zich in verheugd, dat dit boek als een moderne 'Dick Trom'-roman de harten van de jeugd stormenderhand veroverde.

Na dit tweede deel volgt dus nog een derde, als laatste werk van dezen beroemden schrijver.

Ook voor dit tweede deel zijn de plaatjes geteekend door PIET VAN DER HEM.

Moge dit tweede deel van deze serie en straks ook het derde bij jong en oud een even gunstig onthaal vinden als het eerste deel, mede ook door het nauwkeurig verzamelen der plaatjes, waarvoor blijkbaar een groote liefhebberij bestaat.

De Directie van

N.V. PAUL C. KAISER,

Biskwie-, Koek- en Beschuitfabrieken.

Rotterdam, 1932.

N.B. Dit boek vormt, evenals het eerste deel, een compleet verhaal.

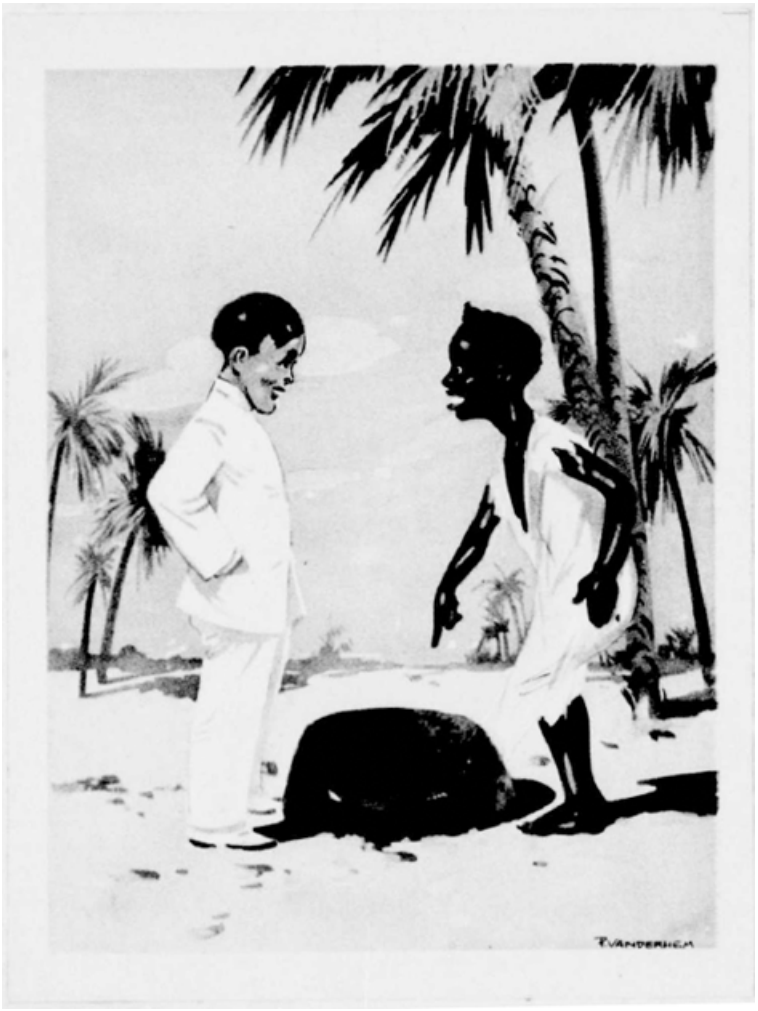

.... stond een gesloten mand

Eerste hoofdstuk

Benito ondergaat een gedaanteverwisseling.

BENITO had een nieuwen beschermer gevonden, maar nu geen armzaligen kermisreiziger meer, doch een schatrijken reeder, een van de hooge Commissarissen van de machtige Scheepvaartmaatschappij ‘De Wereldbol’.

.... en een blik in den spiegel wierp

Zoo was de toestand nu!

Hoe onbekrompen had de heer Foestingh voor zijn uitrusting gezorgd! Toen Benito zich verkleed had en een blik in den spiegel wierp, straalden zijn oogen van vreugde en moest hij onwillekeurig hardop lachen, want het beeld, dat de spiegel hem vertoonde, was allerminst dat van den vroegeren schooier Benito, die in zijn vuilen overall langs wegen en straten zwierf, maar op-en-top dat van een jongeheer, die zich overal, zelfs in het deftigste gezelschap mocht laten zien. Hij zag zijn mooie, nieuwe schoenen, zijn keurige sportkousen, die de knieën vrijlieten, en het mooie blauwe jasje, zooals dat tegenwoordig overal gedragen wordt, terwijl hij van zijn alpinomutsje geen afstand kon doen. En naast hem stond een lederen koffer, gevuld met keurig ondergoed. Zelfs witte broeken en jasjes voor het warme klimaat ontbraken niet.

Neen, de heer Foestingh had zijn werk niet ten halve gedaan. Zijn kleine dienaar mocht zich laten zien.

Benito voelde zich dankbaar en gelukkig. O, als hij nu nog maar zijn

.... zijn versleten ondergoed wierp hij door de patrijspoort

Oom bij zich had gehad, dan, ja, dan zou er aan zijn vreugde niets meer ontbroken hebben. De administrateur van het schip had hem zelf naar zijn hut gebracht in de IIe klasse, maar op uitdrukkelijk verlangen van mijnheer Foestingh had hij hem verlof gegeven, zich over het geheele schip vrij te bewegen.

Benito borg alles wat hij had in zijn mooien koffer, ook zijn geld, en deed hem zorgvuldig op slot. Zijn versleten ondergoed wierp hij door de patrijspoort in zee, maar van zijn ouden overall kon hij nog niet scheiden. Hij besloot hem te wasschen, zooals hij reeds zoo dikwijls in zijn leven gedaan had, en hem dan ook in zijn koffer te bergen, om hem te bewaren als een gedachtenis aan zijn zwerftochten in zijn kindsheid. Met den overall opgerold onder zijn arm begaf hij zich naar het dek, en vroeg aan een van de matrozen, waar hij gelegenheid kon vinden, aan zijn voornemen te voldoen.

‘Wou je dat zelf wasschen, jongeheer?’ vroeg de matroos verwonderd, want dat kon hij zich van zoo'n keurig gekleeden jongen niet voorstellen.

Benito kon bij het hooren van dien titel bijna zijn lachen niet bedwingen.

Hij knikte bevestigend.

‘Maar dat is in 't geheel niet noodig, jongeheer. Geef het maar aan de wasscherij hierachter, dáár jongeheer, linksom, en dan krijgt U het vandaag nog keurig in orde terug.’

‘O, dank je wel,’ zei Benito. En hij gaf zijn pakje aan de wasscherij

‘Wou je dat zelf wasschen?’

af. Inderdaad kreeg hij het nog denzelfden dag terug, en het zag er zoo keurig uit, dat hij het zelf bijna niet herkende. Daarna begaf hij zich naar het dek, om eens een kijkje te nemen op het mooie schip, en van de omgeving. Langzaam bewoog zich de machtige stoomer onder leiding van den loods en getrokken door twee sleepbooten, die in vergelijking met de ‘Orion’ maar kinderspeelgoed geleken, door den Nieuwen Waterweg, welke van Rotterdam naar zee voert. Zij waren Delfshaven, de geboorteplaats van Piet Hein, reeds gepasseerd en naderden, Vlaardingen, en toen bekroop hem de lust om naar het sloependek te gaan teneinde de sloep nog eens te zien, waarin hij den nacht had doorgebracht. Ha, daar hing zij nog in de davits, net of er niets gebeurd was, en hij kon er nu g e r u s t om lachen, want hoe was alles voor hem ten beste gekeerd, dank zij de edelmoedigheid van den heer Foestingh. O, zeker, hij mocht zijn nieuwen heer wel eens gaan opzoeken, om zich a a n h e m in zijn nieuwe costuum te presenteeren. D a t

‘Ha’, daar hing zij nog in de davits

was niet meer dan een staaltje van zijn plicht. Juist wilde hij aan dat goede voornemen gevolg geven, toen er geluid werd voor de lunch. Eerst wist hij niet, waar dat gebel toe diende, maar op zijn vraag om inlichtingen gaf iemand hem ten antwoord, dat het tijd was om te lunchen en dat hij zich dus begeven moest naar de eetzaal van zijn klasse. Hij wist wel niet, wat lunchen was, maar hij was pienter genoeg om het te begrijpen. Daar hij dien morgen nog niets had gebruikt, had hij een geweldigen honger, en hij was van plan heel wat sneedjes brood te verorberen, althans als er hem genoeg werden gesneden. Maar wie begrijpt zijn verbazing, toen hij in de eetzaal kwam! Zoo'n prachtige zaal had hij nog nooit gezien, zelfs niet in de vele herbergen, die hij op zijn rondzwervingen had bezocht. En er stonden vele gedekte tafels, aan één waarvan hem een vaste plaats voor de geheele reis werd aangewezen. En wat stonden er een dienaren gereed om hem te bedienen, allemaal bruine menschen uit de Oost, en op Oostersche wijze gekleed. Hij keek zijn oogen uit en nam schoorvoetend op den hem toegewezen stoel plaats. En nauwelijks zat hij, of er stond reeds een bord soep voor hem, waarvan de heerlijke geur in zijn neus opsteeg en hem het water tusschen de tanden liet vloeien. Wat drommel, waar kwam dat bord soep zoo opeens vandaan? Hij keek eens rond en zag, hoe de Javaansche bedienden zich geruischloos door de zaal bewogen en de soep rondbrachten, en hij zag ook, hoe zij bijna allen op bloote voeten liepen. Geen wonder, dat hij er niets van gemerkt had. Hij keek af, hoe de gasten zich het servet over de knieën spreidden en deed op hun voorbeeld

hetzelfde. Hij vond het wel een beetje gek, want wat hadden nu iemands knieën met de soep te maken, maar enfin, de anderen deden het, en hij dus ook. En de soep smaakte hem verrukkelijk. Toen zijn bord leeg was, legde hij er zijn lepel in en beschouwde weer met bewondering de mooie en fijnafgewerkte zaal, maar toen hij een oogenblik later weer eens naar zijn bord keek, was het verdwenen, zonder dat hij er iets van gemerkt had. Een schoon bord stond ervoor in de plaats, en nog geen minuut later verscheen er weer een bediende met een grooten schotel, waarop heerlijke mooten visch. Benito kon wel niet onderscheiden, wat het eigenlijk was, want alles lag bedolven onder een dikke laag witte saus, maar hij bediende zich toch met ruime hand, daar hij niet wist, of er nog meer zou komen en hij niet alleen lunchte, maar ook ontbeet. 's Morgens was hij immers het ontbijt misgeloopen! Hij kreeg ook aardappeltjes bij de visch, en hij bediende er zich rijkelijk van. Tjonge tjonge, wat smaakte hem dat. Wat een verschil met de gedroogde scharretjes en de gerookte bokkingen, die hij vroeger op de kermissen kocht. En het leek wel visch zonder graat. Hoe dat kon, begreep hij niet, want hij wist niet beter, of alle visschen hadden graten, maar hij vond er geen een. Nauwelijks was zijn bord weer leeg, of het verdween en een schoon bord werd er voor in de plaats gezet. En toen werd hem een schotel gepresenteerd met heerlijke plakken vleesch, en daarna een andere met aardappelen, groente en jus. En hij kon van alles nemen zooveel hij maar beliefde. Hij nam dan ook een goeden voorraad en at als een hollebolle Gijs, tot zijn kaken er bijna moê van

.... verscheen er weer een bediende met een grooten schotel

.... ook trok een groot aantal meeuwen

werden. Zooveel en zoo lekker had hij nog nooit gegeten. Enfin, dit zou nu wel het laatste geweest zijn, dacht hij. Hij zou niet geweten hebben, wat er nu nog volgen kon.

Maar hij had het mis. Zijn bord werd weggenomen en door een schoon vervangen, en toen verscheen er een prachtige pudding, die als het ware een eiland scheen, drijvende in een rood vocht. Zoo iets had hij nog nooit gezien, laat staan gegeten, en 't zag er zoo verleidelijk uit, dat hij er zich maar weer eens ruim van bediende. Maar nu begon hij toch moeite te krijgen, om alles behoorlijk te verwerken en hij was ten slotte blij, toen hij het op had. Maar het was verrukkelijk geweest. Hij had nooit geweten, dat er zulke lekkere dingen op de wereld bestonden.

Dit zou het slot wel geweest zijn, dacht hij weer, - maar neen, zijn bord werd door een zwart-getinte hand weggenomen en een dito hand zette een ander neer, en toen werden er fijne vruchten gepresenteerd.

En dat bleek het slot te zijn van den heerlijken maaltijd. De gasten verlieten de zaal, en ook Benito klom de trap op, die naar het promenade-dek voerde. Wat had hij gesmuld! Een welbehaaglijk glimlachje plooide zijn lippen, zijn wangen hadden een rood tintje en zijn buikje stond gespannen. De maaltijd had lang geduurd. Delfshaven lag reeds ver achter hem en Vlaardingen en Maassluis waren al gepasseerd; zij naderden reeds den Hoek van Holland. Dan bracht de loods het machtige stoomschip buitengaats en verliet het, om naar Rotterdam terug te keeren. Zijn taak was volbracht. Ook de beide sleepbooten wierpen de kabels los. De ‘Orion’ voer op eigen kracht de Noordzee in en zette koers naar Engeland. Benito had zich naar het achterschip begeven en tuurde naar het kokende en kolkende water, dat door de schroef in een heftige beweging werd gebracht, en hij volgde met zijn blik de breede streep wit schuim, die het schip tot op zeer grooten afstand achter zich liet. Ook trok een groot aantal meeuwen zijn aandacht, dat in sierlijke zwenkingen den stoomer uitgeleide deed. In groote kringen zwierden zij om het schip heen, dikwijls zelfs zonder geruimen tijd een vleugel uit te slaan, of bleven een oogenblik later onbeweeglijk op dezelfde plek hangen om plotseling pijlsnel naar beneden te schieten op het water, en daar hun prooi te bemachtigen. 't Was aardig om te zien en hij kon er zijn blik niet van afwenden. De zon scheen helder en een frisch briesje woei hem door de haren. Wel had hij zich ook een nieuw alpinomutsje aangeschaft, tegelijk met de andere kleeren, maat 't liefst was hij blootshoofds. Eindelijk besloot hij naar het voorschip te gaan, om zijn heer en meester op te zoeken. Die zou, naar hij dacht, zijn lunch thans ook wel gebruikt hebben. En inderdaad vond hij hem op het dek, lui uitgestrekt op een ruststoel en genietend van een fijne sigaar. Hij nam geen notitie van Benito. Wel keek hij hem een oogenblik aan, maar wendde zijn oog dadelijk weer naar een anderen kant.

Benito weifelde.

Zou hij hem durven aanspreken? Of zou zijn heer hem dat misschien kwalijk nemen? Hij bekeek hem eens goed, en nu pas drong het tot hem door, dat het nog een man was, die zeer zeker de vijftig nog niet kon hebben overschreden. En hij had een sympathiek gezicht,

met vriendelijke oogen en een mond die van welwillendheid getuigde. Het ontging Benito niet, dat hij er aristocratisch en gedistingeerd uitzag, en hij voelde zich plotseling zeer tot hem aangetrokken.

Hij kwam nog een paar schreden naderbij en boog.

'Mijnheer!' zei hij zacht.

De heer Foestingh keek hem een oogenblik aan en richtte zich toen plotseling half op in zijn stoel.

'Hahaha!' lachte hij. 'Wel Benito, ben jij dat? Ik zou je waarlijk niet herkend hebben, zoo ben je veranderd. Je bent een jongeheer geworden!'

'Ja mijnheer,' zei Benito, 'en ik kom u daarvoor ten hartelijkste bedanken.'

'Zoo, dat is goed. Daar staat een kruk. Zet die naast mij en ga er op zitten.'

Benito deed het.

'En vertel mij nu eens alles, wat je zoo al achter den rug hebt. Ik wil alles van je weten.'

Toen vertelde Benito zijn heelen levensloop, en zijn heer luisterde aandachtig toe.

'Zoo zoo,' zei hij eindelijk, toen Benito met spreken ophield. 'En hoe kwam je er nu eigenlijk toe, om hier op dit schip voor verstekelingetje te gaan spelen?'

'Ik was het kermisleven moê, mijnheer, en had er al sedert lang een afkeer van. En toen mijn Oom mij verlaten had en op een schip de wijde wereld ingetrokken was, besloot ik, om dat ook te doen. Ik wilde vreemde landen zien en vreemde volken leeren kennen. Daarom deed ik het, mijnheer.'

'En hoe had je daar dan de kost willen verdienen?'

'O mijnheer, ik dacht, dat mijn piccolo-fluit mij wel door de wereld zou helpen. Ik kan er mooi op blazen, mijnheer.'

'Ken jij dan muziek?'

'Neen, mijnheer, ik ken geen noot, al was zij zoo groot als een kokosnoot, maar alle liedjes, die de draaiorgels spelen, ken ik ook. Ik hoef ze maar een paar maal te hooren, mijnheer, en dan blaas ik ze zonder fout.'

‘Zoo, dat is knap, Benito, dus je hebt misschien wel aanleg voor muziek.’

‘Dat hoop ik, mijnheer.’

‘En wat zou je 't liefst willen worden, als je kiezen mocht?’

‘Muzikant, mijnheer.’

‘Zoo.’

Op dit oogenblik werd beider aandacht getrokken door twee Indische personen, die een wandeling maakten over het dek. 't Waren een heer en een dame, blijkbaar Javanen, want hun huidskleur kwam precies overeen met die der bedienden uit de eetzaal, maar zij waren, hun kostbare kleeding toonde dat ten duidelijkste aan, ongetwijfeld van veel hoogeren rang. Benito zag zelfs diamanten en briljanten flikkeren.

De heer Foetingh haastte zich uit zijn stoel op te staan en maakte een diepe buiging voor hen. Zijn groet werd allerbeleefdst beantwoord en het jonge paar kwam zelfs naar hem toe en wisselde

.... genietend van een fijne sigaar

.... zijn groet werd allerbeleefdst beantwoord

enkele vriendelijke woorden met hem. Benito, die zich dadelijk wat op den achtergrond teruggetrokken had, hoorde hun stemmen wel, maar kon hen niet verstaan, want zij spraken een Indische taal.

Even later wandelden zij verder. De heer Foetingh nam weer plaats in zijn ligstoel en wenkte Benito, om bij hem te komen.

‘Dat waren een Indische Prins en zijn gemalin, Benito,’ zei hij. ‘Zij brachten een bezoek aan ons land en hebben zelfs gedineerd bij de Koningin. Later wordt hij ook vorst, want hij is kroonprins.’

‘Zeker erg rijk, mijnheer,’ merkte Benito op, ‘want zij droegen diamanten. Ik zag ze glinsteren in de zon, en 't zullen wel geen stukjes glas geweest zijn, zooals bij ons op de kermissen, denk ik.’ De heer Foestingh lachte.

‘Neen, dat denk ik ook. Zij moeten enorm rijk zijn. Toen zij bij de Koningin dineerden, moet de Prinses een paar paarlensnoeren gedragen hebben, die wel bijna een millioen gulden waard zijn. De kranten vermeldden het en noemden het paarlen van buitengewone schoonheid. 't Is trouwens bekend, dat de Oostersche prinsessen verzot zijn op paarlen en briljanten, maar op paarlen het meest. Zij geven er schatten voor uit. - Maar om op jou terug te komen. Je wilt dus graag muzikant worden?’

‘Ja mijnheer, dat zou ik het liefst willen.’

‘Goed, dan zullen wij eens onderzoeken, wat er in je zit. Ga je piccolo maar halen, en vraag dan meteen mijnheer Tardo, dat is de leider van het strijkje, dat wij hier aan boord hebben, of hij ook even bij mij wil komen.’

‘Waar kan ik hem vinden, mijnheer?’

Mijnheer Foestingh haalde de schouders op.

‘Dat weet ik niet, zoek maar. Misschien is hij in de muziekzaal.’ Benito snelde heen en kwam weldra met den violist en zijn piccolo terug.

‘Wat is er van uw dienst, mijnheer?’ vroeg de musicus, na een diepe buiging gemaakt te hebben.

‘Mijnheer Tardo,’ was het antwoord, ‘deze jongen zou graag in de muziek opgeleid willen worden. Hij kent geen noot, maar wel kan hij, zoo beweert hij ten minste, alle mogelijke muziek spelen, die hij van de draaiorgels heeft afgeluisterd. Ik heb mij het lot van dien

jongen aangetrokken en zou wel graag uw oordeel over hem hooren, namelijk of hij aanleg heeft of niet. Zou u zoo goed willen zijn hem eens aan een onderzoek te onderwerpen?'

'Met alle genoegen, mijnheer. Laat hij maar mee gaan naar den muzieksalon, daar is op het oogenblik niemand.'

'Goed,' zei de heer Foestingh, uit zijn stoel opstaande, 'ik ga ook meê. Ik wil wel eens hooren wat hij presteert.'

Met hun drieën begaven zij zich naar den muzieksalon. De beide heeren gingen elk in een gemakkelijken fauteuil zitten. Benito bleef staan, met zijn piccolo in de hand.

'Blaas nu maar eens wat,' zei de heer Tardo.

Benito zette zijn fluit aan de lippen en blies onberispelijk het Wilhelmus van Nassaue, dat hij dadelijk liet volgen door een aria uit de Faust.

Glimlachend had de heer Foestingh Benito eerst aangezien, want zijn verwachting was niet zeer hoog gespannen, maar dat lachje was al spoedig overgegaan in een goedkeurenden blik, en toen Benito, geheel in vuur geraakt, het eene moeilijke stuk op het andere liet volgen, keken de beide heeren elkander in de grootste verbazing aan. Eindelijk, toen er weer een stuk uit was, vroeg de musicus: 'Ken jij werkelijk geen notenschrift?'

Benito zette zijn fluit aan de lippen

'Neen mijnheer, alles wat ik speel, heb ik afgeluisterd van de draaiorgels op de kermissen en ook wel van de strijkjes in de theetuinen. O, ik ken er nog veel meer, mijnheer, ik weet zelf niet, hoeveel. Wil ik er nog eentje spelen, mijnheer?'

'Neen, niet noodig,' zei de violist. En zich

.... liet hem zien wat een notenbalk was

tot den heer Foestingh wendende, vervolgde hij:

‘Hier is beslist talent, mijnheer, aangeboren talent. Daar kan ik mij niet in vergissen.’

‘Ik geloof het ook. - Zeg, Benito, zou je graag viool willen leeren spelen?’

‘O mijnheer, graag!’ riep Benito uit, terwijl z'n wangen hoogrood gekleurd werden van blijdschap.

‘En mijnheer Tardo, zou u er voor te vinden zijn, tegen een behoorlijke belooning natuurlijk, den jongen gedurende de reis les te geven?’

De violist boog toestemmend.

‘Welnu, morgenmiddag zijn wij in Southampton. Wil u daar dan voor mijn kosten een goede studieviool, maar een goede alstublieft, voor hem koopen, en zoo spoedig mogelijk met de lessen beginnen? De jongen is wel in mijn persoonlijken dienst, maar hier aan boord heb ik niets voor hem te doen. Er zijn hier bedienden in overvloed. Dus kan hij zijn tijd aan iets nuttigers besteden.’

‘Met genoegen, mijnheer, ik ben geheel tot uw dienst.’

‘Hoeveel geld heeft u noodig, dunkt u?’

‘Vijftig gulden misschien, mijnheer. Daarvoor zal wel een goede studieviool te vinden zijn.’

Mijnheer Foestingh haalde zijn portefeuille te voorschijn.

‘Hier heeft u vijf pond...’

‘Mijnheer,’ viel Benito met bedeesde stem in, ‘die viool kan ik zelf wel betalen. U weet toch wel, dat u me honderd...’

‘Jawel, jawel, maar die viool krijg je van mij cadeau, onder voorwaarde, dat je er met ijver op studeeren zult. En geen passagiers

.... en meer dan eens knikten zij hem vriendelijk toe

met je gekras lastig vallen, hoor, want dan zou de kapitein maar klachten krijgen, en dat mag niet.'

'Dan dank ik u duizend maal, mijnheer,' zei B e n i t o , w i e n s h a r t overvloeide van dankbaarheid.

De violist stak het geld in zijn zak.

'Ik zal U de rekening o v e r l e g g e n , mijnheer,' zei hij, en met een buiging nam hij zijn afscheid. 'Jij kunt ook gaan, Benito.'

Benito boog en ging.

Een uur later kreeg hij reeds zijn eerste les. De heer Tardo liet hem zien, wat een notenbalk was en bracht hem de eerste kennis van het notenschrift aan. Benito toonde zich een zeer bevattelijk leerling. Toen zijn eerste les afgeloopen was, kreeg hij van zijn leermeester eenige vellen muziekpapier met noten en hij droeg Benito op, onder elke noot den naam te zetten. Dat was zijn 'huiswerk'. Hij zocht een stil plekje, waar hij rustig kon werken en oefende zich uren lang.

Een enkele maal begaf hij zich op het dek, om zich den frisschen zeewind door de haren te doen waaien en zijn blik te laten weiden over het oneindige watervlak, dat hem tintelende en glinsterende in het gouden zonnelicht omringde. Ha, wat was dat wonderschoon. Hoe machtig en prachtig zag de wereld er voor hem uit.

En meer dan eens zag hij dan den Oosterschen Prins en de Prinses, die evenals de andere reizigers hun wandelingen over de verschillende dekken maakten, en voor wie hij, telkens als hij hen ontmoette, eerbiedig plaats maakte. Zij schenen hem al te kennen, want meer

dan eens knikten zij hem vriendelijk toe. Hij zag ook de mooie statiehut, waar zij hun intrek genomen hadden. Soms waren zij op die rondwandeling vergezeld van hun klein gevolg, bestaande uit Inlandsche dames en heeren van hooge geboorte, doch die waren ondergebracht in gewone hutten der eerste klasse. Reeds dien eersten dag mengden de Prins en de Prinses zich als huns gelijken onder de gewone passagiers en maakten met velen hunner kennis en onderhielden zich met hen op de eenvoudigste wijze. Op iedereen maakten zij daardoor een prettigen indruk, die niet weinig werd versterkt, toen bleek dat zij hun lunch en diner in de eetzaal gebruikten, alsof zij maar gewone toeristen waren. Alle reizigers voelden zich daardoor vereerd.

Het eerste diner, dat Benito aan boord gebruikte, was nog uitgebreider dan de lunch geweest was, en het werd opgeluisterd door de vroolijke muziek van het strijkje, onder leiding van den heer Tardo. 't Is te begrijpen, hoe Benito genoot van de mooie, vroolijke muziek. Hij vergat soms zelfs om te eten. Sommige stukken ervan kende hij wel en hij besloot, ze 's avonds op het hooge sloependek eens lustig op zijn piccolo te blazen. Daar kon hij het ongestoord doen, naar hij dacht, want dan zouden de overige passagiers het daar wel te koel vinden, om er een zitje te zoeken.

Na het diner trok hij weer aan de studie en hij vond zelf, dat hij flink opschoot. Het kostte hem al bijna geen moeite meer, om op het eerste gezicht de noten te herkennen, en hij maakte zijn toonschaal hoe langer hoe grooter.

En toen het avond geworden was, en duisternis het schip omringde, begaf hij zich met zijn fluit naar boven, waar hij plaats nam in sloep no. 7 en de stukken herhaalde, die het strijkje tijdens het diner ten gehoore had gebracht. Hij was daar geheel alleen. Helder, soms vroolijk, dan weer weemoedig, klonken de tonen van zijn fluit over het groote watervlak, en het duurde niet lang, of Benito ging geheel in zijn muziek op. Hij zag niet, hoe er een passagier op het dek verscheen en op eenigen afstand plaatsnam, om naar hem te luisteren, en ook niet, hoe die reiziger successievelijk gevolgd werd door vele heeren en dames, die beneden op het dek de eigenaardige muziek gehoord hadden en eens kwamen kijken, waar die vandaan kwam.

.... waar hij plaats nam in de sloep

En met verwondering bleven zij staan, toen zij in de sloep den jongen muzikant zagen, die met zijn gezicht naar de zee gewend zat en met opmerkelijke virtuositeit de moeilijkste stukken blies, die hun verwondering al spoedig in bewondering deed overslaan.

Ook de heer Foestingh verscheen op het sloependek. Toen de tonen der fluit tot hem doordrongen, had hij dadelijk begrepen, wie ze aan het instrument ontlokte, en glimlachend had hij zich naar boven begeven, om naar hem te luisteren. Wie beschrijft echter zijn verbazing toen hij zag, hoe vele luisteraars zich daar reeds bevonden, die zich allen even stil hielden, om den jongen muzikant, die steeds met den rug naar hen toegekeerd zat, niet te storen.

De sterretjes fonkelden aan den hemel.

Benito zat een oogenblik stil en tuurde naar boven. Toen zette hij zijn fluit weer aan de lippen en blies het beroemde ‘Lied aan de Avondster’. Hij deed het onberispelijk en met zooveel gevoel, dat zijn vele luisteraars hem spontaan beloonden met een daverend applaus.

.... duurde nog lang eer de slaap kwam

Benito, die zich geheel alleen waande, schrok er van en wist eerst niet, wat hij hoorde. Maar toen hij zag, hoe velen naar hem geluisterd hadden, kwam er een glimlachje op zijn lippen en maakte hij oudergewoonte een lichte buiging.

‘Nog eens! Nog eens!’ werd er geroepen.

Toen zette hij zijn instrument weer aan de lippen en blies de schoone melodie nogmaals, wat weer met een hartelijk applaus werd beloond.

De heer Foestingh keerde naar beneden terug en mompelde: ‘Ongetwijfeld zit er wat in dien jongen, en het zal aan mij niet liggen, als het niet tot uiting komt.’

Langzamerhand werd het te koel op het sloependek en bovendien werd het tijd, om naar bed te gaan.

Ook Benito zocht zijn hut op en legde zich ter ruste. Maar 't duurde nog lang, eer de slaap kwam. Hij lag te denken aan den grooten ommekeer, die er in zijn leven gekomen was, en aan de edelmoedigheid van den heer Foestingh, die zich zijn lot had aangetrokken, en ook aan zijn armen braven Oom, die hem verlaten had, om hem door zijn slecht voorbeeld niet in het verderf te storten. O, hoe verlangde hij naar hem.

Den volgenden morgen was hij vroeg op, en begaf zich, na zijn ontbijt genuttigd te hebben, naar het dek, om zijn blik over de wijde zee te laten dwalen. Hij zag aan stuurboord reeds de Engelsche Zuidkust, dus moesten zij zich in het Kanaal bevinden, dat Engeland van Frankrijk scheidt. 't Was druk op zee, vele schepen en stoombooten voeren zij voorbij, of werden door hen achterhaald. Heel in

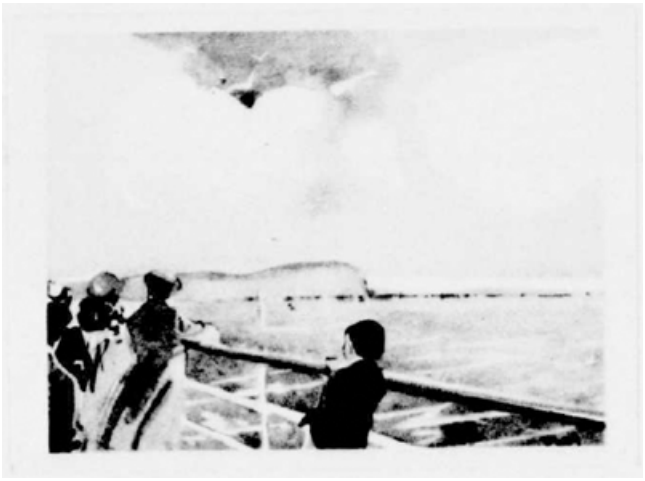

.... naderden de witte krijtrotsen

de verte zag hij de bekende badplaatsen Dungeness, Hasting en Berhill en zij naderden de witte krijtrotsen v a n K a a p Beachy heat. 't Was vroolijk op het promenadedek, want alle passagiers waren daar te vinden, en velen van hen groetten met een vriendelijk lachje Benito, zoodra zij in hem den jongen musicus herkenden, naar wien zij den vorigen avond met zooveel genoegen geluisterd hadden. Het kostte Benito moeite om zich aan het prachtige uitzicht rondom hem te onttrekken, om zich weer aan de studie te begeven, en zeker zou hij nog wel een half uurtje langer op het dek gebleven zijn, als hem niet een hand op den schouder was gelegd en een stem hem had toegevoegd:

‘Komaan, Benito, zullen wij nog eens een uurtje aan de studie gaan? Ik heb nu juist mijn vrijen tijd.’

't Was de heer Tardo, die hem tot de orde riep.

‘Graag, mijnheer, maar wat is het hier mooi en heerlijk,’ zei Benito opgetogen.

‘Dat is het ongetwijfeld, maar het nuttige moet voor het aangename gaan.’

Zij begaven zich naar de muziekzaal, en daar kreeg Benito zijn tweede les. De heer Tardo was buitengewoon tevreden over de vorderingen, die zijn leerling had gemaakt en leerde hem thans de waarde der noten kennen. Benito vond het in het geheel niet moeilijk en begreep alles zeer goed. Het laatste kwartier kreeg hij zelfs een viool en strijkstok in handen en wees zijn meester hem hoe hij die vast moest houden, om een goeden toon te kunnen voortbrengen.

.... en zich naar het promenadedek begaf om van de zeelucht te genieten

Dat scheen Benito heel moeilijk toe, en hij schrok zelf van het eerste geluid, dat hij uit het instrument te voorschijn riep. Hij wist zelf niet, waarop het leek, maar het was in één woord afschuwelijk.

‘Jakkes!’ riep hij uit. ‘Wat is dat? Hoe komt dat?’

‘Natuurlijk doordat je den strijkstok niet goed vasthoudt en veel te hard drukt. Een mooie toon krijg je pas door veelvuldige oefening. Nog maar eens geprobeerd. Niet den strijkstok zoo plat op de snaar. Ja, zoo gaat het beter. Strijk maar kalm heen en weer. Nu houd je de viool weer niet goed vast. Ja ja, 't is geen kinderspel en je hebt veel geduld noodig.

- Ha, zoo wordt het al iets beter, hoor je 't zelf wel?’

‘Ja, ik hoor het,’ zei Benito blij. En hij streek zacht op en neer.

‘Goed, Benito. Geef mij de viool nu. Kijk, de dikste snaar is de g-snaar. Als ik er met den stok over strijk, hoor je de g. Wat volgt er op de g naar boven?’

‘De a.’

‘Goed. Luister nu. Geheel los speel ik de g, leg ik mijn vinger op de snaar, dan hoor je de a, mijn tweede vinger brengt de b, de derde de c, en dan geeft de volgende snaar geheel los, de d. Dat komt, omdat die tweede snaar de d-snaar is. Wil ik het nog eens doen?’ Benito keek met de grootste aandacht toe.

‘Nu jij.’

Benito probeerde het, maar al dadelijk was de a niet zuiver. Zijn onderwijzer merkte met genoegen op, dat hij het direct zelf hoorde en verbeterde. Al spoedig ging het vrij goed.

‘Zie zoo, hiermede is de les ten einde. Ik wil je wel mijn viool een uurtje leenen, maar ga er voorzichtig mede om, want het is een voor mij kostbaar stuk. Trek je maar terug in je hut en studeer daar naar hartelust. Hier kan elk oogenblik iemand komen om piano te spelen, en dan zou je maar hinderlijk zijn.’ Benito studeerde met den grootsten ijver en wist weldra al heele toonschalen te spelen met gebruikmaking van alle vier de snaren. En hij trachtte voortdurend de tonen, die hij aan de viool ontlokte, liefelijker en soepeler te maken, wat hem goed gelukte. Na een paar uurtjes oefening waren zij al lang zoo afschuwelijk niet meer als eerst, maar toen was hij ook zoo moê, dat hij de viool aan haar eigenaar terugbracht, en zich naar het promenadedek begaf, om van de zeelucht te genieten. Ha, zij voeren reeds langs het prachtige eiland Wight, dat jaarlijks door zooveel duizenden toeristen wordt bezocht, om er de baden te gebruiken. Eindelijk genoot hij van het prachtige panorama op Ryde en Cowes, en zag hij als weggekropen in de baai de stad Southampton, waar de ‘Orion’ ten anker zou gaan en een paar dagen blijven, voor het laden en lossen van vracht en het opnemen van nieuwe passagiers, terwijl velen van de reizigers, die zich thans aan boord bevonden, maar niet verder zouden medegaan dan Engeland, daar zouden ontschepen.

Langzaam voer de ‘Orion’ de baai in en werd vastgemeerd aan de kade. De eerste stopplaats was bereikt.

Tweede hoofdstuk

‘Man over boord!’

.... maar eindelijk toch vond de heer Tardo een viool naar zijn zin

VERSCHEIDENE passagiers verlieten na de lunch het schip, om een bezoek aan de stad te brengen of per auto een rijtoer door den omtrek te maken. Ook Benito ging, onder leiding van den heer Tardo, van boord met het doel, een viool te koopen voor zijn studie. Het bleek Benito daarbij duidelijk, dat zijn leermeester niet gauw tevreden was en hooge eischen stelde. De eene viool na de andere werd geprobeerd en afgekeurd, en meer dan één winkel werd verlaten, zonder tot een koop besloten was. Maar eindelijk toch vond de heer Tardo een viool naar zijn zin, en naar den zin van Benito ook, want deze had zeer goed opgemerkt, welk een schoonen, molligen toon de violist er uit te voorschijn riep, toen hij haar bespeelde.

Benito was den koning te rijk, toen hij met zijn schat, want als zoodanig beschouwde hij haar, op het schip terugkeerde.

Dadelijk begaf hij zich naar den heer Foestingh, om haar te laten zien, en zijn weldoener nogmaals zijn hartelijken dank te betuigen voor zijn prachtig geschenk.

‘Goed, Benito, goed hoor,’ zei de heer. ‘En nu maar met lust en ijver aan de studie.’

‘Ja mijnheer, ik ga direct naar mijn hut.’

En hij studeerde uren achtereen. Als hij moê werd van de toonschalen, probeerde hij al eenvoudige liedjes te spelen, en nu en dan begaf hij zich naar het dek, om naar de haven te kijken en naar de vele stoombooten, die daar lagen en naar het drukke verkeer. Het bleek hem duidelijk, dat hij het mis had gehad, toen hij meende, dat de 'Orion' misschien wel de grootste stoomboot van de wereld was, want dicht in de nabijheid lagen er twee, waarbij de 'Orion' haast in het niet verzonk. Zij waren wel bijna tweemaal zoo groot en heetten de 'Leviathan' en de 'Olympic'.

Den volgenden dag bleef de 'Orion' nog in de haven van Southampton liggen, en vele passagiers gingen van boord om een bezoek te brengen aan het schoone eiland Wight. De tocht geschiedde met een raderboot, die een uur na vertrek te Cowes landde. Verder ging het per auto-car via Newport, de beroemde 'Downs' Sandown, Shanklin en Bonchurck naar Ventnor, en verder, na de lunch te hebben gebruikt in een mooi hôtel, over Godshill naar de ruïne van Cartsbrooke Castle. Zij waren, toen zij tegen vieren weer aan boord kwamen, verrukt over den schoonen tocht, dien zij hadden gemaakt. Benito had er niet aan deelgenomen, niet, omdat hij het uitstapje niet betalen kon, het kostte 15 gulden, maar in de eerste plaats, omdat hij verrukt was over zijn mooie viool en er haast niet van scheiden kon, en ook, omdat hij spaarzaam van aard was en zooveel geld voor één enkelen dag niet wilde uitgeven. Hij studeerde liever en maakte groote vorderingen. De toonladders gingen hem al tamelijk vlug van de hand en zijn streek werd bij het uur soepeler. Zijn leermeester, die hem dien dag tweemaal een les gaf van een uur, was buitengewoon over hem tevreden.

Eindelijk brak het uur aan, dat de 'Orion' de haven van Southampton zou verlaten. Er waren vele nieuwe passagiers aan boord gekomen, meest toeristen, die de reis over Algiers naar Genua zouden medemaken, om vervolgens een bezoek te brengen aan Italië of Zwitserland.

Benito zat even voor de afreis in zijn hut te studeeren, toen de deur openging en er drie personen binnenkwamen, een heer, een dame en een jongen van ongeveer Benito's leeftijd. Natuurlijk hield hij met spelen op.

.... en er drie personen binnenkwamen

‘Ha Jan, je hebt een hutgenoot,’ riep de heer op vroolijken toon uit. ‘Dat is prettig voor je. Wel jongmensch, hoe heet je?’

‘Benito,’ was het antwoord.

‘Zoo, en dit is Jan Valk. Ik hoop, dat jullie het samen goed zult kunnen vinden.’

‘Dat hoop ik ook,’ zei de dame.

En met een vriendelijk knikje verliet het echtpaar de hut.

‘Zijn dat je ouders?’ vroeg Benito.

‘Ja, we gaan naar Algiers en Genua en vervolgens naar Zwitserland. Wij zijn nu eenige dagen in Londen geweest. Vader en Moeder slapen in de hut hiernaast. Waar zijn die van jou?’

‘'k Heb geen ouders,’ zei Benito. ‘Ze zijn beiden al veel jaren dood.’ ‘Zoo. - Neem me niet kwalijk, zeg, dat ik er naar gevraagd heb. Ga je meê naar boven? 't Schip gaat dadelijk vertrekken. Hoor, daar gaat de stoomfluit al.’

Benito borg zijn viool op in de kist en beiden begaven zich naar het

promenadedek. Ja, de sleepbooten kwamen langzaam in beweging en trokken den kolos van den wal. 't Was een prachtig gezicht in de haven. Meer en meer verwijderden zij zich van de stad. Eindelijk werd de open zee bereikt, de loods verliet het vaartuig en de sleepbooten keerden terug. De koers was Zuid-West.

‘Wat een meeuwen om het schip, hé?’ zei Jan, die naar den zin van Benito wel wat ver over de reeling hing.

‘Ja, die azen op den afval uit de keuken. Maar je zult over boord vallen, als je niet wat voorzichtiger bent.’

‘Geen nood,’ zei Jan. ‘We varen volle kracht. Wat een schuim en kolken en borrels. Aardig om te zien.’

De kust van Engeland vervaagde meer en meer en werd eindelijk geheel onzichtbaar. Eindelijk zagen zij nog maar alleen lucht en water om zich heen. Op de zee voeren vele stoombooten.

Jan bleek nog al een onrustig personage te zijn. Hij bleef niet lang op dezelfde plaats. Nu was hij hier, dan weer daar.

.... en liep op zijn handen over het dek

‘Ga je meê s j o e l b a k k e n ?’ vroeg hij.

‘Wat is dat?’

‘Weet je dat niet? Ik heb er thuis zelf een. 't Is wel een leuk spel.’

Ze speelden een half uur en toen had Jan er al weer genoeg van. Hij begaf zich naar het sloependek, en deed daar tamelijk gewaagde toeren. Benito vond het angstig om er naar te kijken en waarschuwde hem nogmaals.

‘Wat ben jij bang,’ zei Jan een beetje smalend. ‘Ik ben een goed gymnast en krijg zoo gauw geen ongeluk. Jij hebt zeker nooit aan gymnastiek gedaan, hè?’

Benito glimlachte. Hij wierp zich voorover, en liep op zijn handen over het dek. Toen vouwde hij zich op en rolde als een knikker v a n d e n eenen kant naar den anderen.

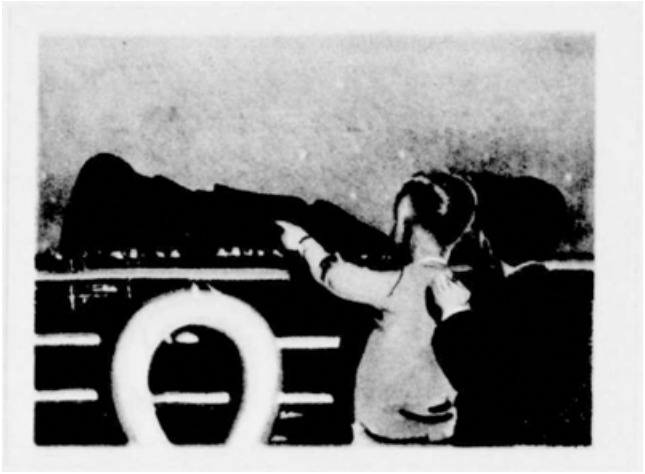

.... en links de vesting Gibraltar

'Wel,' vroeg hij toen, heb ik aan gymnastiek gedaan of niet?' Jan had met open mond naar zijn toeren gekeken. Hij was geheel overbluft.

'Jij lijkt wel een kunstenaar van de kermis,' zei hij.

'O, ik ken nog veel meer van die kunsten. Ik zie b.v. best kans over je hoofd te springen en daarbij een salto mortale te maken bovendien.'

'Jij?' riep Jan verwonderd uit. 'Doe het eens!'

'Neen, ik doe het niet. Ik wil je alleen maar zeggen, dat ik een veel beter gymnast ben dan jij, maar toch doe ik niet zulke gewaagde dingen als jij.'

'Ik? Wat doe ik dan?'

'Zat je zooeven niet op de reeling, met je beenen buiten boord?

'Ja, maar ik hield me vast aan de steunstang.'

'Best mogelijk, maar ik heb ook gezien, dat je je nu en dan niet vasthield, en dan is er maar een klein ongeluk noodig, om je over boord te laten vallen.'

'Ik kan zwemmen,' zei Jan.

'Ik niet, tot mijn spijt. Maar als je in zee valt, ben je met zwemmen nog niet klaar. Zoo'n groot schip, dat in volle vaart is, kan maar niet één, twee, drie, stoppen en in minder dan geen tijd is er een groote afstand tusschen jou en het schip, als je dat maar begrijpt. Kijk, die meeuwen blijven ons nog steeds vergezellen.

Komaan, ik ga nog een poosje naar mijn hut om te studeeren.’ Benito ging naar beneden, maar 's avonds na het diner, voegde hij zich weer bij Jan.

‘We zijn nu in de golf van Biscaye,’ zei deze. ‘Dat noemen ze het matrozengraf.’

‘Waarom?’

‘Omdat het er zoo geweldig stormen kan. Vroeger, toen er nog maar alleen zeilschepen waren, is er hier menig vaartuig vergaan. Vandaar de bijnaam van matrozengraf.’

‘Maar nu stormt het niet,’ zei Benito. ‘Er is dus geen gevaar.’

‘Welneen. En bovendien vergaat zoo'n groot stoomschip als dit niet gemakkelijk. Dan moet er heel wat gebeuren.’

't Was een heerlijke tocht. Niemand had last van zeeziekte, maar 't was dan ook het mooiste weertje van de wereld.

De twee jongens deelden 's nachts de hut, waarin Benito den eersten nacht alleen geslapen had, en hij vond het wel prettig, want Jan Valk was een aardige jongen, met wien hij goed kon opschieten, al was hij wel een beetje overmoedig. Ook zijn ouders waren vriendelijke menschen, die dikwijls een praatje met Benito maakten. Zij verheugden er zich in, dat Jan zoo'n aardigen reismakker getroffen had.

Wierp hij op goed geluk een reddingsboei in zee

De golf van Biscaye lag achter hen en Kaap Finisterre, de Noordelijkste punt van Portugal, werd gepasseerd, e n k e l e uren later Kaap Sint Vincent en toen werd het roer omgegooid en de tocht voortgezet door de Straat van Gibraltar. 't Was toen al bijna twaalf uur in den nacht, Vele passagiers waren opgebleven, om te

kijken naar de steden, die zij aan weerskanten passeerden. De sterretjes fonkelden aan den hemel en de maan bescheen met haar lieflijk licht de kalme zee.

Ook Benito en Jan waren opgebleven. Zij bevonden zich op het achterdek, dicht bij het roer.

'Nu zijn we op de grens van twee werelddeelen, die hier elkander bijna raken,' zei Jan, die weer op de reeling zat, met zijn eene hand aan de stang. 'Links Europa, rechts Afrika, links de vesting Gibraltar, die op een rots is gebouwd en aan Engeland toebehoort, en rechts Tanger, een stad van Mooren en Arabieren, de noordelijkste stad van Marokko, thans een Fransche bezitting. Interessant, hè?'

'Ja, - maar hoe weet je dat alles zoo goed? Ben je hier meer geweest?'

'Nooit, maar dat leer je toch op school? Dat heb jij toch ook geleerd?'

'Neen, ik heb maar school gegaan tot mijn negende jaar. Maar ik zal mijn schade wel inhalen.'

'Kijk, daar gaat een trein, - dáár bij Tanger. Zie je hem? Ik kan de lichten duidelijk zien. En ook dat van den vuurtoren, en ha, daar is ook een zoeklicht! Wat een bundel stralen, hè? Jammer, dat we T a n g e r niet aan doen. Zoo'n Moorsche stad zal er wel leuk uitzien. Gibraltar ligt daar heel wat kalmer, maar je kunt toch duidelijk waarnemen, dat de stad tegen een berg opgebouwd is. O v e r a l lichtjes, van beneden tot boven.'

'Wil jij wel eens dadelijk van die reeling afgaan!' klonk plotseling een stem in de

"Wie is het?" vroeg mijnheer Valk

onmiddellijke nabijheid. ‘Kwajongen, moet je een ongeluk krijgen!’

Jan keek om en herkende den Kapitein, die zeker zijn avondronde over het groote schip deed. Hij schrok er niet zoo'n beetje van en haastte zich zijn beenen binnen boord te halen, maar hoe het kwam, wist niemand, doch zijn hand schoot los van de steunstang en op hetzelfde oogenblik verdween Jan in de diepte.

Benito werd doodsbleek van schrik. Zijn allereerste gedachte was, zich overboord te werpen, om hem te redden, maar even snel bedacht hij, dat hij niet zwemmen kon en dus jammerlijk zou moeten verdrinken.

‘O! - O!’ kreet hij.

‘Man over boord!’ klonk de zware stem van den Kapitein tot ver in het rond. Tegelijkertijd wierp hij op goed geluk een reddingboei in zee. Een paar matrozen, die op zijn geroep kwamen toesnellen, gebood hij in allerijl een sloep te strijken om te trachten den drenkeling te redden. Toen spoedde hij zich naar de brug.

‘Volle kracht achteruit, klonk zijn bevel naar de machinekamer. De machines ronkten sterker dan ooit. Het geheele schip trilde.

‘Man over boord! Man over boord!’ ging het als een loopend vuur rond, en honderden passagiers verdrongen zich op het achterschip, om naar den drenkeling uit te zien. ‘Wie is het? Wie is het?’ k l o n k h e t overal, en een huivering ging den menschen door de leden bij de gedachte, dat daarginds, nu reeds v e r a c h t e r h e n , iemand in de duisternis van den nacht, worstelde met den

.... daar wordt een zoeklicht ontstoken

dood, ja, misschien reeds verdronken was. ‘Wie is het? Wie is het?’ werd er gefluisterd.

Benito hing, doodsbleek, zoover mogelijk over de verschansing, om uit te zien. Maar hij zag niets anders dan het witte schuim, dat het schip achter zich liet, en de kolken van het woelende water, dat door de geweldige schroef in heftige beroering werd gebracht.

Opeens voelde hij een hand op zijn schouder, en omziende staarde hij in de doodsbleeke gezichten van Jan's ouders.

‘Wie is het?’ vroeg mijnheer Valk met schorre stem.

Benito durfde niet antwoorden, Moest hij het dien armen menschen zeggen, dat het Jan was, hun eenigst kind? Neen, neen, het vreeselijke vonnis wilde hem niet over de lippen komen.

‘Spreek! Spreek!’ riep de arme Vader hem in doodsangst toe.

‘O Benito,’ snikte Jan's Moeder, ‘zeg het ons toch. Laat ons niet in onwetendheid.’

Toen durfde Benito niet langer zwijgen.

‘Ja,’ zei hij zacht, ‘'t is Jan.’ En luider liet hij er op volgen: ‘Maar hij zal worden gered, daaraan behoeft U niet te twijfelen...’

De moeder slaakte een ijselijken gil en enkele passagiers omringden de ongelukkige ouders om te voorkomen, dat zij in hun vertwijfeling misschien van boord zouden springen, om hun kind te redden, maar daardoor de ramp ongetwijfeld nog veel grooter zouden maken.

‘Zie, de reddingboot steekt reeds af!’ riep Benito hun toe, ‘en het schip vermindert snel zijn vaart. Nog een oogenblik, en we varen achteruit! O Mevrouw, hij zal stellig gered worden.

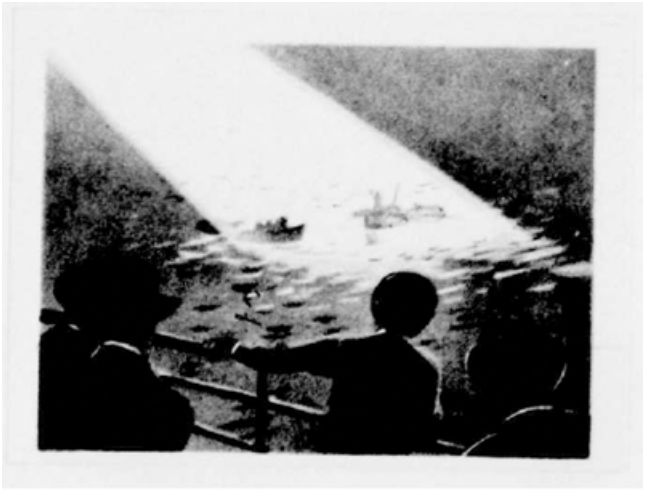

.... hoe een rood licht werd opgeheven

De Kapitein heeft hem al direct een reddingboei toegeworpen. Zie, de boot ligt stil, en hoor de machines ronken. O, we varen achteruit, - door het gerong kunnen wij de riemslagen van de sloep niet hooren. - Kijk, kijk, daar wordt een zoeklicht ontstoken! Hoe fel verlicht het de zee! O, dat zal hem nieuwen moed geven...'

'Als hij niet reeds verdronken is,' sprak de Vader op doffen toon. 'Ach, mijn arm kind, - mijn lieve jongen.'

'Kom kom, moed houden, mijnheer,' troostte de Kapitein, voor wie de omstanders eerbiedig plaats gemaakt hadden. 'We zullen alles doen om hem te redden. Reeds wordt er een tweede sloep gestreken, om de zee af te zoeken. Kan hij zwemmen?'

'Ja Kapitein, zeer goed zelfs.'

'Zooveel te beter, mijnheer. Misschien heeft hij de reddingboei wel gezien, die ik hem toegeworpen heb, want ik was er toevallig zelf bij, toen het ongeluk gebeurde. Als hij die boei heeft kunnen bereiken, bestaat er veel kans, dat hij gevonden wordt. Door dat felle zoeklicht wordt de nacht haast in dag veranderd. - Ha, daar steekt de tweede sloep af. Een van mijn officieren houdt zelf het roer en 't is een zeer bedachtzaam man. Ik beloof U nogmaals, dat wij al het mogelijke zullen doen om hem te redden. 't Is gelukkig een kalme zee, dat hebben wij in ons voordeel.'

En zoo praatte de Kapitein maar voort, om de arme ouders te troosten, maar zelf was zijn hoop niet groot, want hij wist, dat er een zeer groote vijand bestond, en dat was de felle stroom, die het water van de Middellandsche Zee door de smalle straat van Gibraltar naar den Atlantischen Oceaan voerde met groote snelheid. Ongetwijfeld zou de ongelukkige drenkeling daardoor in snelle vaart worden medegesleurd. In zijn hart beschouwde hij den jongen reeds als verloren.

Hij begaf zich weer naar de brug, en de scheepsdokter nam zijn plaats in, die voor de ontstelde ouders iets kalmeerends had klaargemaakt. De 'Orion' voer thans tamelijk snel in achterwaartsche richting, en de menschen aan boord konden in de verte de twee sloepen zien in het felle zoeklicht. Men verkeerde in ademlooze spanning. Mevrouw Valk lag te schreien in een stoel en haar man stond in diepe verslagenheid naast haar en wist niets anders te doen,

dan zacht haar hoofd te streelen. Benito staarde onafgebroken naar de sloepen. Hij zag de lichten daarvan heel duidelijk. Ze kruisten links en rechts, om de plaats des onheils af te zoeken. Als de arme jongen nog leefde, hoe ver zou hij misschien reeds afgedreven zijn, medegesleurd door den sterken stroom? Tegen dien stroom kon hij niet opzwemmen, dat wisten zij maar al te goed.

Er ging een half uur in vreeselijke spanning voorbij, en al maar verder verwijderden zich de zoekenden. Het groote schip volgde in langzaam tempo de sloepen. Het halve uur werd een heel uur. Niemand twijfelde meer, of de jongen was verdronken.

Tot opeens Benito zag, dat de twee sloepen elkander naderden. Wat kon dat beteekenen? Zie, zij bleven vlak bij elkaar. Nog een oogenblik later zag hij, hoe een rood licht werd opgeheven en heen en weer gezwaaid.

'Daar is iets bijzonders aan de hand!' riep hij den anderen toe. 'Kijk, er wordt met een rood licht gezwaaid. Zij hebben hem, zij hebben hem!'

Iedereen drong naar de verschansing, om uit te zien.

De Kapitein kwam weer bij de ouders.

'Ik heb thans goeden moed,' zei hij ontroerd. 'Als hij dood was, zouden zij wel met een groen licht gezwaaid hebben. Dat roode licht en dat aanhoudend zwaaien is voor mij een goed teeken.'

Het seinen met het roode licht werd gestaakt, en Benito kon duidelijk zien, dat de 'Orion' de sloepen meer en meer naderde. Zijn hart klopte hem onstuimig in zijn boezem. Zou Jan niet alleen gevonden, maar ook gered zijn, of was het een doode, die naar het schip werd teruggevoerd?

De twee sloepen voeren nog in het felle zoeklicht. Weldra zou het schip hen bereikt hebben. Een touwladder werd reeds buiten boord gebracht. Het schip verminderde zijn vaart en lag eindelijk zoo goed als stil. De eerste sloep naderde en een van de matrozen greep de ladder met krachtige hand aan en trok de sloep tegen het schip. Honderden passagiers stonden tegen de verschansing.

'Leeft hij? Leeft hij?' ging het van mond tot mond. Maar nog wist niemand antwoord te geven op die vraag.

Benito zag, hoe de drenkeling door sterke mannen werd opgeheven

en op den schouder en rug van een matroos werd gelegd. Toen greep deze de touwladder en klom naar boven, tot hij het dek had bereikt. Daar stonden anderen gereed om zijn vracht van hem over te nemen. ‘Leeft hij?’ vroeg mijnheer Valk in de grootste spanning.

‘Ja mijnheer, hij leeft,’ was het antwoord van den matroos. ‘Maar het was op het kantje, mijnheer, en hij is bewusteloos.’

De vader spoedde zich naar zijn vrouw, om haar de blijde boodschap te brengen. Zij lag nog half bezwijmd in den dekstoel.

Op last van den dokter werd Jan naar een badkamer vervoerd, waar hem de natte kleêren voor droge werden verwisseld. Daarna paste de dokter, die zeer bekwaam was in zijn vak, alle middelen toe, die in dit geval door de wetenschap werden voorgeschreven. De scheeps-pleegzuster stond hem daarbij krachtig ter zijde. Het succes was groot. De ademhaling herstelde zich en na enkele minuten kwam bij Jan het bewustzijn terug, tot onbeschrijflijke vreugde van zijn ouders, die het voorrecht hadden gekregen bij de behandeling tegenwoordig te zijn.

Toen de ademhaling geheel hersteld was, werd hij vervoerd naar een aparte ziekeninrichting, waar hij den geheelen nacht onder toezicht bleef van de verpleegster. Zijn ouders hadden zwijgend met een kus afscheid van hem genomen.

Intusschen waren de sloepen weer in de davits gehangen, waar Benito met de grootste belangstelling naar had gekeken. De meeste passagiers waren reeds naar bed gegaan, maar Benito wachtte de terugkomst van mijnheer en mevrouw Valk af.

‘Hoe is het met Jan?’ vroeg hij, toen zij langs zijn hut kwamen. ‘Gelukkig,’ sprak mijnheer, terwijl hij Benito de hand drukte, ‘de dokter beschouwt hem als buiten gevaar. Hij is thans toevertrouwd aan de hoede van de pleegzuster. Wel te rusten, mijn jongen.’

‘Nacht mijnheer, nacht mevrouw,’ zei Benito, ‘wat is dat gelukkig afgeloopen.’

Hij stapte zijn hut binnen en begaf zich ter ruste.

Wie beschrijft zijn verbazing, toen hij den volgenden morgen al vroeg gewekt werd door de hem zoo welbekende stem van Jan, die hem vroolijk toeriep:

.... en klom naar boven

‘hoe is het met Jan?’

‘Hallo, Benito, opstaan, opstaan! Algiers is in zicht en daar gaan we van boord!’

‘Wel heb ik van mijn leven!’ riep Benito uit. ‘Ben jij daar, Jan? En ik dacht nog wel, dat je doodziek zou zijn...’

‘Dat is niet waar!’ viel Jan hem lachend in de rede, ‘want je dacht heelemaal niet. Je sliep als een kikker in den winter en je snurkte als een os.’ Benito sprong lachend van zijn matras en drukte Jan hartelijk de hand.

‘Wel gefeliciteerd,’ zei hij. ‘Wat heb je ons aan het schrikken gemaakt. Het heele schip was in rep en roer. Ben je nu heelemaal beter?’

‘Neen, mijn maag is nog niet lekker van al het zeewater, dat ik binnen gekregen heb, maar dat zal wel overgaan, zegt de dokter. - Zeg, dat heeft maar een haartje gescheeld; als mij die reddingboei niet was toegeworpen, had ik het er niet levend afgebracht.’

‘Die boei heeft de Kapitein je toegegooid,’ zei Benito. ‘Maar wij konden natuurlijk niet zien, of jij hem gegrepen had, want het was nacht en de boot voer full speed.’

‘Ja, en ik werd door den stroom full speed in tegengestelde richting voortgesleurd. Maar de boei kwam vlak bij mij terecht, bijna op mijn hoofd en dat is mijn redding geweest. Ik kon hem gemakkelijk grijpen en ik heb hem krampachtig vastgehouden.’

‘En wat dacht je wel, toen je daar in de duisternis ronddreef en onze boot zich snel verwijderde?’

“Ja”, zei Benito die zich thans gewasschen en gekleed had

‘Ja, wat dacht ik? Duizend gedachten vlogen er door mijn hoofd. Eerst was ik verbijsterd door den schrik, maar dat duurde niet lang. Als dat het geval geweest was, had ik de boei niet kunnen grijpen. En toen ik hem had, besloot ik tegen den stroom op te zwemmen. Al schoot ik daarmede met op, toch begreep ik, dat het iets helpen moest, om den afstand tusschen mij en de boot minder groot te maken. Maar ik werd er doodmoede van en kon eindelijk niet meer. Toen begon ik den moed te verliezen en aan mijn redding te wanhopen. Ik zag er meer en meer de onmogelijkheid van in. Hoe groot immers was reeds het veld, dat afgezocht moest worden. Bovendien vreesde ik, dat de Kapitein misschien niet eens pogingen tot redding zou doen. Het ontsteken van het zoeklicht was mij het bewijs van het tegendeel en gaf mij nieuwen moed. Opnieuw spande ik mijn uiterste krachten in, om tegen den stroom op te zwemmen, maar eindelijk kon ik niet meer, en ik was verplicht mijn pogingen op te geven. Toen dreef ik snel achteruit en verkeerde in doodsangst. Eindelijk verloor ik mijn bewustzijn en begon ik te verdrinken. Ik kon mijn hoofd niet meer omhoog en mijn mond vrijhouden. Daardoor kreeg ik veel zeewater binnen. Op dat oogenblik moet ik gered zijn.’

‘Ja,’ zei Benito, die zich thans gewasschen en gekleed had, ‘'t was op het uiterste nippertje. Ben je al bij je ouders geweest?’

‘Natuurlijk, mijn eerste gang was naar hen. 't Was een gelukkig wederzien. Maar kom, zeg, laten we gaan ontbijten. We zijn al dicht bij Algiers. Vader en Moeder gaan met een auto een tocht maken door de stad, en zij noodigden je uit, meê te gaan.’

‘Wat is dàt vriendelijk!’ zei Benito. ‘Graag, dat begrijp je. Ik zal mijnheer Foestingh vragen, of ik mag.’

De jongens nuttigden hun ontbijt, wat maar enkele minuten duurde, en begaven zich naar het promenadedek, om uit te zien.

.... genaamd ‘en ville blanche’

Derde hoofdstuk

Zeeziekte en een onverwachte ontmoeting.

‘Wat is het warm hier,’ zei Benito.

.... die tamelijk opdringerig hunne waren aanboden

‘Negentig graden minstens, en dat in de schaduw. 't Zal nog wel warmer worden.’ beweerde Jan. Ha, wat hadden zij een prachtig gezicht op de aloude, witte stad, gewoonlijk ‘la ville blanche’ genoemd. Heel in de verte zagen zij de toppen van het zich ten hemel verheffende atlasgebergte, en vlak voor hen de witte, groote huizen der patriciërs, meest bewoond door rijke Europeanen, amphiteatersgewijze gebouwd tegen de heuvels aan de zeezijde.

‘Algiers is, evenals Marokko en Tunis, een Fransche bezitting,’ zei Jan. ‘'t Is een heel andere stad dan je nog ooit gezien hebt, echt Oostersch.’

‘Maar hoe wij er in moeten komen, is mij voorloopig nog een raadsel,’ merkte Benito op. ‘Kijk, onze boot vaart regelrecht met den boeg naar de kade. Bom, daar zijn we er. We hebben aan weerskanten water, dus is het onmogelijk de scheepstrap neer te laten, tenzij dan om een bad te gaan nemen in zee, en dat zal de bedoeling wel niet zijn.’ ‘Neen,’ zei Jan, ‘dat denk ik ook. Maar ha, zeg, kijk eens, wat komt daar aanvaren? Een groot, breed vlot, met planken bedekt en getrokken door een sleepboot. Help eens kijken, of dat niet langszij de “Orion” komt te liggen.’

.... van palmen, zoo hoog als zij nooit gedacht hadden

‘Dat is slim bedacht. Ja, daar is het al. Het komt vlak tegen de boot aan en wordt vastgemeerd. En de trap daalt reeds, en kijk eens, wat een menschen dringen zich op het vlot, allen met armen vol koopwaar.’

‘Grappig. Ha, daar zijn Vader en Moeder. Gaan we nu van boord?’

‘Ja,’ zei mijnheer Valk, terwijl hij Benito de hand drukte, en Mevrouw haar eenigst kind nog eens aan haar borst drukte. Wel zag zij nog bleek van de doorgestane emotie, maar beiden zagen er toch innig gelukkig uit.

‘Mijnheer en Mevrouw, ik dank u wel hartelijk voor uw uitnoodiging, om met u meê te gaan. Mag ik eerst even mijnheer Foestingh verlof gaan vragen?’ ‘Ja, ga maar,’ zei mijnheer.

Het verlof werd gaarne verstrekt en Benito was al spoedig terug.

Toen daalden zij, evenals bijna alle andere passagiers, de trap af, waar zij dadelijk omringd werden door de kooplieden, die tamelijk opdringerig, hun waren aanboden, bestaande uit mooie kleeden, colliers in allerlei kleuren en soorten, binocles, toiletartikelen, odeurs, te veel om op

.... zij hielden haar den heelen dag verder op

te noemen en menigeen werd overgehaald, om een en ander te koopen. Men dong wel de helft van den gevraagden prijs af, en kreeg ten slotte toch nog zijn zin, om later tot de ervaring te komen, dat anderen nog veel minder betaald hadden. De jongens keken hun oogen uit, maar de heer Valk drong tot spoed aan, daar hij vreesde, dat er anders geen auto meer te verkrijgen zou zijn. Er stonden wel groote auto-cars gereed, om met de toeristen een tocht door de stad te maken, onder leiding van bekwame gidsen, maar Mevrouw was een beetje bang in zoo'n car en wilde liever per auto.

De groote cars vulden zich en reden weg, op den voet gevolgd door den auto van de familie Valk. Dat werd een prachtige tocht, en de jongens wisten niet waarheen het eerst te kijken. Zij waren verrukt een kudde schapen te zien, die door den herder en zijn honden door de stad werd gedreven. De herder was gehuld in een vuile burnoe, een soort van Arabische kapmantel, en telkens ontmoetten zij gesluierde vrouwen, van wie alleen de oogen zichtbaar waren.

Allereerst voerde de tocht naar den beroemden plantentuin, waar zij door schoone lanen liepen van palmen, zoo hoog als zij nooit gedacht hadden, dat zij zouden zijn, en zij zagen cactussen van allerlei soort en reusachtige afmetingen, en overal perken van de schoonste bloemen. 't Was, alsof zij door een tooverland liepen, en zij hadden geen oogen genoeg om alles te bekijken. Toen ging het weer verder, steeds maar hoogerop, tot zij op den top van den heuvel

een restaurant bereikten, geheel opgetrokken in Moorschen stijl. Daar verfrischten zij zich, want de hitte was zeer groot, met een glas limonade, en op een tafel merkten zij een gebak op, dat geheel zwart zag. 't Had den vorm van een taart.

‘Smakelijk ziet het er niet uit,’ zei Mevrouw lachend. Zij had er eerst geen erg in, dat het geheel zwart zag van de vliegen, maar de heele zwerm vloog op, toen Benito er met zijn hand overheen zwaaide. Thans pas was de ware kleur van het gebak te zien, maar niemand had lust, er een stuk van te bestellen, hoe sterk mijnheer Valk daarop ook plagend aanhield.

Zoodra de auto-car afreed, volgden ook zij.

De jongens zagen vele mannen, die een rood mutsje droegen, fez genaamd, bestaande uit een rond kapje, zonder klep, van roode kleur, met een neerhangend kwastje van blauwe zijde, of ook wel van zilver en goud, en zij waren wat blij, toen zij er ieder een cadeau kregen van mijnheer Valk. Zij hielden haar den geheelen dag verder op, ondanks de hitte. De tulbanden, die ook veel door de mannen gedragen werden, konden hen niet bekoren.

Thans voerde de tocht door de wijken der armen, want alleen de benedenstad wordt door de rijken bewoond in hun fraaie huizen, rijk versierd met marmer en zandsteen, en vele verdiepingen hoog. 't Waren smalle straten, die zij doorkruisten en de bevolking zag er zeer armoedig en ver van gunstig uit. Eindelijk stopten zij bij een straatje, dat niet breeder was dan twee meter. Alle passagiers stapten uit, en schaarden zich achter den gids, die in het Fransch den raad gaf, goed bij elkander te blijven, omdat de bevolking in het geheel niet te vertrouwen was en het den roekeloozen achterblijver wel eens heel lastig kon maken.

‘Heb je 't gehoord, Jan?’ vroeg Benito lachend. ‘Jij bent immers nog al een waaghals?’

‘Dat wàs ik, maar ik heb een ernstige les gehad,’ bekende Jan rondborstig.

Het smalle straatje bestond uit een steenen trap van breede treden, die van de huizen uit naar het midden afhelden, waardoor een soort van goot werd gevormd. Die goot diende om het vuile afvalwater uit de krotten, want meer waren die huizen niet, op te vangen en

Van den stoet voorbijtrekkende Europeanen namen zij weinig of geen notitie

Allah is groot en Mohammed is zijn profeet

naar beneden te voeren. Elk huis was een winkel of een kroeg, en had beneden geen voorgevel. In de open ruimte lagen de koopwaren, meestal bestaande uit levensmiddelen, vruchten en snoeperijen, onder zwermen vliegen uitgestald, en de straat was bezet met viesuitziende mannen, die voor de huizen op matjes zaten en zich onledig hielden met spelen en dobbelen. Van den stoet voorbij trekkende Europeanen namen zij weinig of geen notitie, maar dezen zagen wel, dat er hoogst ongunstige tronies onder hen waren.

't Was niet noodig, dat de gids zijn waarschuwing om goed aaneengesloten te blijven, nog eens herhaalde. Menige dame huiverde bij de gedachte, dat zij in handen van die menschen zou vallen, en menige heer ook.

Verscheidene nog smallere sloppen, ook uit treden bestaande, verhieven zich naar boven, en het was aardig te zien, hoe er soms een beladen ezel, door een Arabier geleid de hooge trap afdaalde. Vele kinderen speelden in de nauwe straat, en tal van camera's kwamen bij de toeristen te voorschijn, om kiekjes te nemen. De kinderen hadden bijna geen kleeren aan het lichaam en één, een klein jongetje, liep zelfs geheel naakt. Maar hij wilde niet gekiekt worden. Zoodra hij zag, dat er een camera op hem gericht werd, maakte hij zich haastig uit de voeten.

Toen zij beneden waren aangekomen, vonden zij zoowel auto-car als auto weer gereed staan, om hen verder te vervoeren. Zij kwamen op het Gouvernementsplein en bezichtigden het ruiterstandbeeld van den Hertog van Orleans, alsmede het paleis van den Gouverneur,

dat geheel in Moorschen stijl is opgericht. Ook bezochten zij de groote moskee, waar de geloovige Mohammedanen binnentraden, om hun gebeden te doen, en zij zagen, hoe zij eerst de voeten waschten, omdat de heilige tempel niet met ongewasschen voeten mag worden betreden.

'Allah is groot en Mohammed is zijn profeet,' fluisterde Jan Benito in het oor, terwijl zij de moskee verlieten.

De tocht was daarmede ten einde en welvoldaan keerden zij terug naar de 'Orion', hun drijvend hôtel. Op den steiger kochten de jongens prentbriefkaarten als souvenir aan den mooien tocht, en Mevrouw bezweek voor de verleiding van een mooi kleed, waarop zij de helft afdong en toen nog veel te veel betaalde. Maar dat wist zij gelukkig niet.

Benito spoedde zich dadelijk naar zijn hut, om een paar uren aan de studie te wijden, totdat de bel ging voor het diner, wat in de 2e klasse altijd ongeveer drie kwartier eerder werd gebruikt, dan in de eerste, omdat het aantal bedienden, hoe groot ook, niet talrijk genoeg was, om de beide klassen tegelijk te bedienen.

Onderwijl maakte de 'Orion' zich los van de kade, om de reis te vervolgen naar Genua, dwars over de Middellandsche Zee. Nadat Benito daarna nog een uur les had gehad, begaf hij zich naar zijn vriend Jan, en samen keken zij naar de vervagende kust van Algiers, en naar het diepblauw-gekleurde water van de zee. En toen het nog later werd, tuurden zij naar de lichten der schepen, groene en roode, en naar de sterretjes, die tintelden aan den donkeren hemel, tot zij, het was toen al laat, opeens opmerkten, dat die sterretjes verdwenen waren, en de lucht bedekt was met wolken.

'We krijgen ander weer,' zei Benito.

'Ik geloof het ook,' zei Jan. 'Zeg Benito, dit wordt mijn laatste nachtje aan boord. Wij ontschepen morgen te Genua.'

'Ja, jammer genoeg,' zei Benito. 'Ik wou, dat je meê ging naar Indië.'

'Zal niet gaan. Willen we gaan slapen?'

'Goed, 't is al laat.'

Een kwartier later lagen zij reeds in diepe rust, maar den volgenden morgen waren zij alweer vroeg wakker. Benito was de eerste, die op-

.... zoodat hij zich aan de waschbak moest vasthouden

stond, en onderging al dadelijk een heel vreemde gewaarwording. 't Was iets v r e e m d s , iets wat hem duizelig maakte, zoodat hij zich aan een waschbak moest vasthouden, om niet te vallen.

‘Hola, wat is dàt gek!’ riep hij Jan toe, die zich nog eens lekker uitrekte. ‘O, ik krijg zoo'n gek gevoel over me, net of ik zal vallen!’ riep Benito. ‘Ha, daar ga ik bijna weer!’ Jan rees nieuwsgierig overeind, en daar hij in de bovenkooi lag, kon hij door de patrijspoort naar buiten zien.

‘Ik begrijp het al!’ riep hij Benito toe. ‘Kijk eens naar buiten. Storm op zee! Ha, wat een golven! Prachtig om te zien.’

Hij liet zich van zijn bed glijden en werd al dadelijk tegen den grond gesmakt.

‘Hola!’ riep hij, terwijl hij overeind krabbelde, wat niet ging zonder zich aan vaststaande voorwerpen vast te houden. ‘Hola, daar ging ik haast weer. Wat slingert dat schip!’

Samen keken zij naar buiten, en zagen de hooge met schuim bedekte golven.

‘Mooi hè?’ zei Benito met bewondering, maar op hetzelfde oogenblik kreeg hij een allerakeligst gevoel in zijn maag en werd hij doodsbleek. ‘Zeg, ik voel me niet lekker. Het spookt in mijn maag, hu, wat word ik onwel, ik vrees, dat...’

‘Hahahaha!’ lachte Jan. ‘Je bent zeeziek, mannetje, kruip maar weer gauw in je kooi. Daar hangt een bakje aan, waarin je alles kunt opbergen, wat je graag kwijt wilt zijn. Hahahaha, dat is grappig!’

.... je bent zeeziek mannetje

Jan lachte wel, maar hielp Benito toch trouw naar zijn bed en gaf hem het bewuste bakje in zijn handen.

‘Tjonge, wat zie je er uit, je bent zoo wit als krijt!’

‘O wat ben ik ziek, doodziek ben ik,’ zuchtte Benito, over het bakje heen gebogen, en op 't zelfde oogenblik... enfin, 't laat zich moeilijk vertellen. Jan deponeerde den inhoud in een daarvoor bestemde emmer en duwde zijn zieken hutgenoot het bakje weer in de handen, die er dadelijk weer gebruik van maakte.

‘Nu zie je niet wit meer, maar groen,’ lachte Jan. ‘Komaan, ik ga me wasschen en kleeden, en daarna ontbijten. Voel je je al niet wat lekkerder, nu je maag leeg is?’

‘Ik geloof, dat ik dood ga,’ kreunde Benito, die nog steeds zijn bakje noodig had, hoewel er eigenlijk niets meer inkwam.

‘Van zeeziekte ga je niet dood, dat is algemeen bekend.’ troostte Jan. Toen hij gekleed was, zei hij:

‘Komaan, ik ga ontbijten. Kan ik nog wat voor je doen? Zeg het dan maar. Zal ik je ontbijt hier brengen?’

‘Bah, ik lust niets,’ kreunde Benito, terwijl hij zich achterover op zijn kussen liet vallen. ‘Ik ga probeeren, of ik slapen kan.’

‘Dat is het beste,’ zei Jan.

‘Tot straks! Dan kom ik nog wel eens naar je kijken.’

Benito was te ziek om te antwoorden.

Toen Jan in de eetzaal kwam, was die bijna geheel leeg. Haastig gebruikte hij het een en ander en spoedde zich toen naar de hut van zijn ouders. Hij trof ze nog aan op bed. Zij hadden het niet

gewaagd op te staan en voelden zich verre van lekker, maar zoo ziek als Benito waren zij niet. Zij wenschten alleen een kop thee te gebruiken, wat Jan hun door een bediende liet brengen. Toen ging hij nog even bij Benito kijken, en zag tot zijn genoegen, dat de slaap zich over hem ontfermd had. Zonder eenig gerucht te maken verliet hij de hut en begaf zich naar het promenadedek. 't Was er niet druk, want velen waren op bed gebleven, maar enkele zieken hingen over de verschansing en strooiden hun weldaden uit over de zeebewoners, en anderen lagen in dekstoelen en hadden niet de macht meer om naar de verschansing te loopen, als hun magen begonnen te spoken en dat deden zij herhaaldelijk. De zieken gebruikten gewoon het dek daarvoor, en het zou er zeker heel vies hebben uitgezien, als de matrozen niet geregeld hadden rondgeloopen met emmertjes water, om alle ongerechtigheden weg te spoelen. Zij deden dat met onverschillige gezichten, want voor hen was het niets nieuws. Er ging immers geen reis voorbij, dat er geen zeezieken waren.

Jan ging naar het achterschip om naar de groote golven te kijken, en naar het bruisende schuim en de kokende kolken. t Was een prachtig gezicht. Het schip steigerde nu eens met den boeg hoog omhoog, dan weer diep naar beneden, en daarbij slingerde het zoo geducht heen en weer, dat Jan zich vast moest houden, als hij zich van de eene plaats naar de andere begaf.

Hij huiverde bij de gedachte, hoe het hem wel vergaan zou zijn, als hij bij zulk weer in de zee was gestort. Dan zou hij reddeloos verloren zijn geweest.

‘Wat een storm, hè!’ riep hij een matroos toe, die ook met een emmertje rondliep om het dek te reinigen.

De man krulde een beetje minachtend de lippen en zei lachend: ‘Storm? 't Lijkt er niet op. 't Is maar een stevige bries, meer niet. Met storm zou je daar niet staan, want dan sloeg je gewoon overboord.’

Langzamerhand werd het drukker op het dek. Velen, die zich met erg ziek voelden, verlieten hun hut in de hoop, dat zij op het dek door den frisschen wind wel verder zouden opknappen, en ook Jan's vader was boven gekomen. Inderdaad deed de wind hem goed, en hij maakte met Jan groote wandelingen, steeds maar dezelfde

route. Anderen sloten zich daar bij aan, een van hen begon te zingen: ‘In naam van Oranje, doe open de poort,’ en weldra werd het een heele stoet, die van het eene liedje op het andere overging en er inderdaad baat bij vond. Toen het lunchtijd werd, was de eetzaal al weer meer gevuld als 's morgens bij het ontbijt. Jan ging nog eens bij zijn moeder kijken en trof haar slapend aan, en Benito lag wakker. Tot zijn genoegen zag Jan, dat hij er al weer heel wat beter uitzag. ‘Heb je al wat trek?’ vroeg hij. ‘Zal ik wat laten brengen?’ 't Is tijd om te lunchen.’

‘Dank je, bah!’ zei Benito. ‘Maar straks sta ik op. Ik voel me niet zoo ziek meer.’

‘Gelukkig. Ik zal je toch een kop thee en een paar beschuiten laten brengen. Als je 't niet lust, laat je 't maar staan.’

En Jan ging lekker lunchen, blij, dat de ziekte geen vat op hem had. 't Was veel koeler op zee geworden. Velen, die ziek op de dekstoelen lagen, hadden een overjas aangetrokken, en de dames waren in

Storm? 't Lijkt er niet op

mantels of plaids gehuld. De wind begon te minderen en ging eindelijk geheel liggen. Dat was voor de beklagenswaardige zieken een weldadige uitkomst. Zij voelden zich als bij tooverslag veel beter en begonnen al veel helderder uit hun oogen te kijken. Ja, er verschenen zelfs al weer glimlachjes op de lippen. 't Werd drukker op het dek. Zij, die tot nog toe op bed gebleven waren, kleedden zich aan en begaven zich naar boven, om in de frissche zeelucht hun herstel te zoeken. Ook Benito had zijn hut verlaten en voegde zich bij zijn vriend Jan, die blij was hem te zien. De geledigde magen deden ook weer hun rechten gelden. Gelukkig was er in de eetzaal voor gezorgd, dat iedereen daar zijn gading kon vinden, en toen werd het een gepraat en gelach van belang, want de zieken hadden van elkander best gezien, welk een treurig figuur zij gemaakt hadden. De zon brak door de wolken, en 't werd een lachend blauwe hemel. Iedereen koesterde zich in de heerlijke warmte. De zee was nog wel wat onstuimig, maar het werd bij het uur minder. Eindelijk kwam de Italiaansche kust in zicht en heel in de verte verscheen Genua reeds vaag voor het oog. Er werden in menige hut koffers gepakt, want velen zouden in die stad het schip voor goed verlaten, om per trein naar het vaderland terug te keeren, al of niet met eenig oponthoud in Italië of Zwitserland.

Eindelijk kwam de Italiaansche kust in zicht

Eindelijk werd de haven van Genua bereikt en lag de ‘Orion’ vastgemeerd aan de kade. Toen was voor velen het uur van scheiden aangebroken. Handen werden gedrukt, b e t u i g i n g e n van vriendschap u i t g e sproken, afspraken gemaakt om later in het v a d e r l a n d de

.... of een spelletje doen

nieuw-gelegde banden te versterken.

Ook voor Benito en Jan was 't oogenblik gekomen, dat zij van e l k a n d e r zouden gaan. Zij waren in de weinige dagen, die zij samen hadden doorgebracht, dikke vrienden geworden, en het scheiden viel hun moeilijk. Maar 't was nu eenmaal niet anders. Benito bedankte den heer en mevrouw hartelijk voor hetgeen zij hem hadden laten genieten en daarna drukte hij Jan krachtig de hand.

‘Dag Benito,’ zei Jan. ‘Het spijt me, dat we scheiden moeten.’

‘Dag Jan,’ zei Benito, ‘mij ook, maar wie weet ontmoeten wij elkaar niet nog eens. Goede reis en nog veel genoegen!’

Benito keek hen na, zoolang hij hen kon zien.

Eindelijk nog een handzwaai van weerszijden en toen waren zij verdwenen. Benito was weer alleen. Zij zouden twee nachten in Genua blijven en hij besloot zijn uren goed te besteden. Toen de toeristen allen verdwenen waren, en ook velen, die de reis naar Indië zouden voortzetten, het schip hadden verlaten, om de stad te gaan bekijken, begaf hij zich naar zijn hut, om weer eens flink te studeeren. Al heel spoedig kwam de heer Tardo bij hem binnen, om hem les te geven. Hij stelde veel belang in zijn leerling, omdat diens vorderingen zijn verwachtingen ver overtroffen.

En na de les werd hij op zijn schouder getikt, terwijl hij bij de verschansing stond, door mijnheer Foestingh, die zeide: ‘Ik ga een toertje maken door de stad en de omgeving. De auto komt direct. Als je lust hebt, kun je meêgaan.’

‘Ik, - mijnheer,’ vroeg Benito verbaasd over zooveel vriendelijkheid.

.... toen door de Italiaansche Rivièra

‘Ja, jij,’ was het antwoord, dat gepaard ging met een lachje. ‘G r a a g , mijnheer, dank u!’

Vijf minuten later zat hij naast zijn heer en meester op het achterbank je van den auto, en reden zij de stad in. Wel had Benito, uit bescheidenheid, naast den chauffeur plaats willen nemen, maar zijn heer had gezegd:

‘Neen Benito, kom hier naast mij zitten.’

En tot den chauffeur zei hij: ‘Campo Santo.’

Mijnheer Foestingh maakte Benito attent op de prachtige straten, en toonde hem de schoone paleizen, bijna alle van witte kleur. En toen zij ‘Campo Santo’ bereikt hadden, vertelde hij hem, dat dit zeker wel het mooiste kerkhof ven de wereld was. Inderdaad stond Benito verbaasd over de wonderschoone beeldhouwwerken, die zich daar aan zijn oog vertoonden. In een vierkant, afgesloten door marmeren zuilenrijen aan den eenen kant, lagen daar aan de overzijde de graven, getooid met beeldengroepen van meestal wit marmer, zoo mooi, zoo indrukwekkend, dat hij zijn blik er niet van kon losmaken. De schoonheid van die kunstwerken is niet te beschrijven. Voor een van de graven zag hij een wonderschoone engel en 't was, of zij hem diep in de oogen keek. ‘O, hoe mooi, hoe ontroerend mooi!’ mompelde hij, terwijl er twee tranen langs zijn wangen vloeiden. ‘Kom Benito,’ zei mijnheer Foestingh. ‘Wij kunnen hier maar een kort bezoek brengen en er is nog zoo veel te zien. Is het niet buitengewoon mooi?’

‘Ja mijnheer, ik krijg er tranen van in mijn oogen.’

En een oogenblik later stond hij weer stil voor een andere groep,

Inderdaad stond Benito verbaasd over de wonderschoone beeldhouwwerken

waarvan de voorstelling hem diep in het hart greep. Op den achtergrond zag hij in een medaljon de beeltenis van den gestorven vader, en daarvoor de bedroefde moeder, die haar jongste kindje ophief, om Vader een kusje te geven. Een ouder kind stond naast de moeder. ‘O wat mooi, wat mooi,’ zei Benito. ‘En alles in marmer uitgehouwen. Wat een kunstenaars moeten het zijn, die zoo iets moois kunnen maken.’

‘Zeg maar scheppen, Benito, dat drukt het beter uit dan het woord maken. Ja, Italië is het land van de beroemde beeldhouwers, wat zijn oorzaak zeker wel hierin vindt, dat de bodem zoo rijk is aan marmer. Maar komaan, wij moeten vertrekken, want ik wil nog graag een rijtoer maken langs de Italiaansche Rivièra, dat is de kust langs de zee. En we dienen met het diner weer aan boord te zijn.’

Zij verlieten, Benito in opgetogen stemming, het beroemde kerkhof en stapten weer in de auto. Hun weg voerde opnieuw door de stad, en zij kwamen op een druk plein. De auto moest even stoppen. Plotseling voelde de heer Foestingh zich met twee handen krachtig bij zijn arm grijpen en hoorde hij zich door Benito toeroepen:

‘O mijnheer, - o, - daar - die man...!’

Verschrikt keek hij zijn beschermeling aan.

‘Wat is er, Benito?’ vroeg hij.

‘O, dáár, mijnheer, die man daar, - hij is dron... o, daar komen politieagenten en zij grijpen hem aan, - o mijnheer -!’

‘Ja ja, ik zie het, maar...’

‘O mijnheer, die man is mijn Oom, mijn arme, beste Oom!’

Snikkend verborg hij zijn oogen achter de handen, en met medelijden zag mijnheer Foestingh, hoe de tranen hem tusschen de vingers door vloeiden.

Opeens vermande Benito zich. Hij veegde schielijk de tranen weg van zijn wangen, en greep naar het portier om het open te maken. ‘Wat ga je doen?’ vroeg zijn heer, terwijl hij hem bij zijn schouder terug trok.

‘O mijnheer, ik ga naar hem toe, mijn plicht is om bij hem te zijn en hem nooit meer te verlaten. - Laat me los, mijnheer, - alstublief mijnheer, laat me los! O, ze voeren hem weg naar de gevangenis! Laat me gaan, mijnheer!’

O mijnheer, - o - daar - die man

Benito had hartstochtelijk gesproken en deed een poging om zich los te rukken, maar zijn heer hield hem stevig vast.

‘Neen, B e n i t o, je blijft hier,’ s p r a k deze kalm. ‘Je kunt o p d i t oogenblik niets voor hem doen. Je Oom bevindt zich in een toestand, dat je toch niet met hem spreken kunt, je ziet zelf, dat hij haast niet op zijn beenen kan staan, en bovendien wordt hij naar het bureau vervoerd, om zijn roes uit te slapen.’

‘Maar ik wil bij hem zijn!’ riep Benito schreiend uit. ‘'t Is mijn Oom, mijn beste, brave Oom, wij hooren bij elkander...’

‘Maar op dit oogenblik is dat onmogelijk,’ zei mijnheer Foestingh. En in het Italiaansch gebood hij den chauffeur de agenten met hun arrestant te volgen, ten einde te zien, in welk politie-bureau de ongelukkige man zou worden ondergebracht.

‘Blijf kalm en bedaard, Benito, ik beloof je, dat wij vanavond na het diner hem samen een bezoek zullen brengen. Dan zal zijn ergste roes wel voorbij zijn en kun je met hem spreken en samen zullen wij zien, wat wij voor hem doen kunnen. Op dit oogenblik worden wij toch niet tot hem toegelaten.’

Het politie-bureau bevond zich niet ver van het groote paleis, en Benito zag, hoe de deur zich achter zijn oom sloot.

Toen keerde de auto terug en maakte een langen toer door de Italiaansche Rivièra, misschien wel het mooiste stukje van de wereld. Zij reden over heuvels en door dalen, links langs het onbeschrijflijk schoone bergland en rechts langs de kust van de blauwe zee, waar de golven speelden en stoeiden met gouden zonnestralen, die er zich

.... ben jij mijn jongen?

in spiegelden. Maar de arme Benito genoot maar half van den heerlijken tocht. Zijn gedachten waren voortdurend bij zijn beklagenswaardigen Oom, die weer in zijn oude fout was vervallen en thans zijn roes lag uit te slapen in een gevangeniscel. Geen lachje kwam er over zijn lippen en de schoonste natuurtafereelen gingen onopgemerkt aan hem voorbij. En toen zij aan boord teruggekeerd waren, hunkerde hij naar het oogenblik, dat de auto opnieuw zou voorkomen, om hem naar zijn Oom te brengen. De heer Foestingh vergezelde hem op zijn tocht daarheen.

Allereerst verzocht hij den Commissaris te mogen spreken, wien hij vertelde, wat het geval was, en deze heer stond het gevraagde onderhoud gaarne toe, ja, hij was zoo vriendelijk hem zelf naar de cel te geleiden, waar de gevangene opgesloten was.

Toen de deur geopend en het licht ontstoken was, zagen zij hem zitten op zijn houten brits, met de handen onder het hoofd. Hij keek op, en was niet weinig verbaasd toen Benito op hem toesnelde, hem

zijn armen om den hals sloeg en hem kuste en hem toefluisterde. ‘Oom, beste Oom, hier ben ik weer, - ik, Benito, en nu verlaten wij elkander nooit weer. Nu blijven wij voortaan altijd bij mekaar, Oom! O, wat ben ik blij, dat ik U teruggevonden heb.’

In de grootste verbazing hield Oom Albertini hem op een armlengte van zich en bekeek hem van het hoofd tot de voeten.

‘Jij, - ben jij Benito, ben jij mijn jongen?’ stamelde hij. ‘Je bent een jongeheer geworden, Benito. O, hoe schaam ik mij, dat je mij hier moet terugvinden. Maar 't is de eerste keer, mijn jongen, op mijn woord, nog nooit ben ik opgebracht door de politie. Hoe schaam ik mij! Maar dit verzeker ik je, m'n jongen, dat het ook de laatste keer zal geweest zijn. Voortaan zal ik dien vervloekten drank laten staan, dat zweer ik je, mijn lieve jongen. O, wat een schande.’ ‘En voortaan blijven wij bij elkander, Oom, en dan zal ik voor u zorgen. Mijn piccolo heb ik nog en mijn overall ook, en samen zullen wij weer op pad gaan en...’

.... oom en neef omhelsden elkaar

‘Neen, kind, dat kan niet. Onze wegen loopen uiteen, en ik moet weer naar mijn schip. Ik ben aangemonsterd als tremmer op de vrachtboot “De Noordster” voor de reis van Rotterdam naar Calcutta, en aangemonsterd is aangemonsterd, dat weet je wel. Als ik deserteer, zou ik gevangenisstraf krijgen, en deze eene keer is al meer dan genoeg. O, vraag aan dien hoogen mijnheer, of ik weg mag gaan, want morgen vroeg varen wij af en ik moet vanavond nog aan boord zijn.’ ‘Moeten wij dan nu weer scheiden, Oom?’ vroeg Benito bedroefd.

‘Aangemonsterd is aangemon-

sterd, mijn jongen, en ik moet mijn plicht vervullen. En 't is beter, m'n jongen, 't is beter, - veel beter. Wees over mij niet meer bezorgd, ik heb je beloofd, wat ik beloofd heb, en ik zal mijn woord houden. Toe, vraag aan dien hoogen mijnheer, of ik weg mag, anders kom ik te laat aan boord.

De heer Foestingh bracht het verzoek over aan den Commissaris van politie en voegde er de belofte aan toe, dat hij zelf den man naar het schip zou brengen. De Commissaris maakte in het geheel geen bezwaar en zoodoende mocht Oom Albertini op staanden voet de cel verlaten.

Per auto reden zij naar de haven terug, en Benito vertelde, hoe hij in den heer Foestingh een beschermer had gevonden, die hem muziek liet studeeren en wien hij niet dankbaar genoeg kon zijn.

Toen kwam het oogenblik van scheiden, dat veel minder smartelijk was, dan de heer Foestingh had gevreesd. Oom en neef omhelsden elkander hartelijk en hoopten op een gelukkig wederzien.

Vierde hoofdstuk

Een leelijk geval.

.... hier heb ik de medische verklaring

AL heel vroeg stond Benito op het hoogste dek, om getuige te zijn van de afvaart van ‘De Noordster’. Hoe hoopte hij zijn Oom nog eenmaal te zien, om hem zijn laatsten groet toe te wuiven. Dat was zeer goed mogelijk, want de twee schepen lagen dicht bij elkander. Het duurde niet lang, of hij hoorde de stoomfluit gillen, en toen zag hij, hoe de groote vrachtboot langzaam in beweging kwam, om de haven te verlaten. Het moest daarbij de ‘Orion’ passeeren. Langzaam kwam het naderbij, en eindelijk verscheen op het achterdek zijn Oom, die hem met zijn roodbonten zakdoek toewuifde, welken groet Benito uitbundig beantwoordde. In steeds sneller vaart verwijderde zich het schip, maar Oom en neef bleven wuiven, zoolang zij elkander konden zien. Toen keerde Benito terug naar zijn hut, om zich aan de studie te begeven, en de heer Tardo, die er dien dag den tijd toe had, gaf hem meer dan een les. 's Middags verliet Benito het schip, om een paar uurtjes door de stad te flaneeren, waarbij hij zijn vriend Jan niet weinig miste. Den volgenden morgen was alles voor het vertrek gereed. Tal van passagiers, die de reis van Nederland naar Genua per trein hadden gedaan, kwamen aan boord, velen van hen keerden naar Indië terug, na hun verlof in het vaderland te hebben doorgebracht, maar ook

verscheidenen maakten de reis voor de eerste maal, om in het verre Oosten hun geluk te beproeven. Onder al die nieuwe passagiers was er een, die in het bijzonder Benito's aandacht trok. 't Was een nog jonge man, maar hij zag doodsbleek en hij werd door twee personen ondersteund, toen hij de scheepstrap opklom, wat hem blijkbaar groote moeite kostte. Toen hij het dek bereikt had, bevond zich daar juist de Kapitein. Een van de geleiders, een heer, maakte een buiging en zei, terwijl hij een portefeuille te voorschijn haalde en er een enveloppe uit opdiepte: ‘Kapitein, mag ik mij even voorstellen? Ik ben dokter Falman, uit Lonneker, en deze heer is Baron Walting van Rijksdorpe. Hij is van een zware ziekte herstellende en ik heb hem, daar ik toch mijn vacantie in Italië wenschte door te brengen, op de reis naar hier vergezeld.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei de Kapitein. ‘Ik herinner mij, dat de Baron als passagier is ingeschreven, ik meen naar Port-Said.’ ‘Juist, Kapitein,’ zei de Baron met zachte stem.

‘Hier heb ik de medische verklaring, dat de Baron niet lijdende is aan een besmettelijke ziekte en dus zonder gevaar voor de andere passagiers kan worden opgenomen. Ik twijfel niet, of een verblijf in Afrika zal hem spoedig geheel doen herstellen, maar thans is hij nog uiterst zwak. Kan de Baron in zijn hut bediend worden? Het trappen klimmen is voor hem nog te vermoeiend.’

‘Zeker, maar niet tegelijk met de anderen,’ sprak de Kapitein.

‘Doch dat zal wel door den Administrateur geregeld worden. Ginds is de trap, heeren, en de hutten zijn genummerd. 't Zal u niet moeilijk vallen haar te vinden. De Baron heeft een hut genomen voor zich alleen, meen ik mij te herinneren?’

‘Juist, Kapitein, dat ligt voor de hand,’ zei de dokter.

Hij en de andere geleider, die een bediende moest zijn, aan zijn eenvoudige kleeding te zien, namen den zieke tusschen zich in en geleidden hem naar zijn hut. De bediende droeg ook de hutkoffer, dien hij tijdens het onderhoud op eenigen afstand van den kant had gezet, om de andere passagiers niet te hinderen. Na eenige minuten kwamen zij weer boven. De dokter gaf den Administrateur kennis, dat de Baron niet gestoord wenschte te worden, omdat hij zeer vermoeid was van de reis en slapen wilde. Daarna verlieten beiden het schip.

.... hij zag er bijzonder deftig en zelfs eerwaardig uit

Er kwamen nog tal van andere passagiers aan boord, en Benito vroeg zich af, of hij nog weer een nieuwen slaapkameraad zou krijgen, maar dat gebeurde niet. Hij hield zijn hut alleen.

Na de lunch ging de stoomfluit en verliet de ‘Orion’ de haven van Genua, om naar Port-Said op te stoomen, en Benito zette zich weer ijverig aan de studie. Zoo ging de dag spoedig voorbij. Hij had nu al vele kennissen aan boord, met wie hij een praatje kon maken, of een spelletje doen. Om half zeven klonk in de tweede klasse de bel voor het diner. Hij was nu al geheel aan die uitgebreide maaltijden gewend en at lang zooveel niet meer als de eerste paar dagen.

Na afloop slenterde hij het dek op en liep naar de eerste klasse, waar thans de bel ging, om de gasten aan tafel te roepen. Juist bevond hij zich bij de luxe-hut van het Oostersche Vorstenpaar, toen de Prins en de Prinses schertsend en lachend naar buiten traden, om zich naar de eetzaal te begeven. 't Waren twee bijzonder sympathieke menschen. Benito maakte een eerbiedige buiging voor hen, en zij groetten hem met een vriendelijk lachje terug. Dien avond zou er een groot bal gehouden worden te hunner eere.

Benito zette zijn wandeling voort naar de andere zijde van het schip en keerde enkele minuten later zonder een bepaald doel op zijn schreden terug. Toen hij de luxe-hut van den Prins weer genaderd was, zag hij daaruit iemand te voorschijn komen, dien hij nog niet op het schip had ontmoet. 't Was een zeer oude heer met grijze haren, een spierwitten knevel en witten, langen baard. Hij zag er bijzonder deftig en zelfs eerwaardig uit. De man nam niet de minste notitie

van hem. Hij bleef een poosje bij de verschansing staan om de zee te bekijken, prevelde enkele woorden binnensmonds, liep hem toen zonder hem aan te kijken voorbij en verdween aan den anderen kant. Na het diner spoedden alle passagiers zich naar de hutten, om zich te kleeden voor het bal, dat gehouden zou worden ter eere van den Prins en de Prinses. Ook de Kapitein ging toilet maken, doch hij werd daarin al spoedig gestoord door een bediende, die hem de dringende boodschap van den Prins overbracht, of hij dadelijk bij hen wilde komen voor een zeer dringende zaak.

De Kapitein haastte zich, aan dat verzoek te voldoen. Hij trof het Prinselijk echtpaar in de grootste ontsteltenis aan, en de Prins riep hem toe:

‘Kapitein, hier is iets vreeselijks gebeurd. Tijdens het diner is hier ingebroken en zijn de paarlensnoeren van de Prinses gestolen. Zij vertegenwoordigen een buitengewoon groote waarde. Zie, dit kistje is met geweld opengebroken en 't is geheel ledig. Ook al de brillanten zijn verdwenen.’ ‘Dat is verschrikkelijk, Koninklijke Hoogheid, en 't zal moeilijk zijn, onder de honderden passagiers den dief te ontdekken. Ik zal den heer Foestingh, den Commissaris van onze reederij, verzoeken, direct hier te komen om te overleggen, wat wij in dit geval kunnen doen.’

.... maar hoe hij ook zocht

Zoo geschiedde, en de hut werd aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen in de hoop, dat er iets zou worden gevonden, dat den dader op het spoor kon brengen. Doch zij vonden niets. ‘Maar wacht eens, heeren,’ zei de Prins, ‘daar herinner ik mij, dat ik den jongen Benito hier

in de omgeving heb gezien, toen wij naar de eetzaal gingen. Misschien heeft hij iets bijzonders opgemerkt.'

Dadelijk werd Benito ontboden.

'Benito,' sprak mijnheer Foestingh, 'er is hier tijdens het diner inbraak gepleegd, en alle sieraden van de Prinses zijn gestolen. De Prins en de Prinses herinneren zich, dat jij hier in de omgeving was, toen zij de hut verlieten, om naar de eetzaal te gaan.'

Benito was bij die woorden doodsbleek geworden.

'Maar ik heb het niet gedaan, mijnheer,' riep hij uit. 'Ik ben geen dief!'

'Dat wordt ook door niemand beweerd. Was jij hier op dat moment?'

'Ja, mijnheer.'

'En heb jij niets verdachts gezien, iets dat ons op het spoor van den dief kan brengen?'

'Neen, mijnheer, niets. - Ja, tòch! Ik ben naar den anderen kant geloopen en enkele minuten later hier teruggekeerd, en toen zag ik iemand uit de hut komen.'

Aller aandacht was thans op het hoogst gespannen.

'En ken je hem?'

'Neen mijnheer, het moet een van de nieuwe passagiers geweest zijn, want ik had hem nog nooit gezien.'

'Weet je je nog te herinneren, hoe hij er uitzag?'

'Zeker, mijnheer, 't Was een oude, deftige heer, met grijze haren en een witten knevel en langen, witten baard.'

'Zoo iemand is er niet aan boord,' viel de Kapitein in. Hij droeg den bediende op, dadelijk den administrateur te roepen, die spoedig verscheen. Deze verklaarde echter, dat een dergelijk man niet op het schip bestond. Wantrouwig keek hij Benito aan.

'Dus jij bekent, dat je hier tijdens het diner geweest bent?' vroeg hij met samengetrokken wenkbrauwen.

'Ja, mijnheer.'

'En jij hebt den diefstal niet gepleegd, maar wel iemand uit de hut zien komen, die op het heele schip niet bestaat? 't Is een zonderling verhaal, jongetje. Ik geloof er geen woord van. - Hoeren, ik stel voor, dat de hut van dezen jongen aan een nauwkeurig onderzoek

.... dat de uitgestoken hand een voorwerp stevig vasthield

worde onderworpen. Dan zal de aap wel uit de mouw komen, daar twijfel ik niet aan.'

'Wacht even,' zei mijnheer Foestingh. 'Benito, kom hier. Geef me je hand, en kijk mij diep in de oogen. Zoo, goed, m'n jongen. Nu vraag ik je, ben jij in deze hut geweest en heb jij de daad gepleegd?'

'Neen, mijnheer,' zei Benito met vaste stem.

'En heb jij dien grijzen, ouden heer hier werkelijk gezien?'

'Ja mijnheer.'

''t Is goed, Benito,' zei zijn heer en hij drukte hem nog eens stevig de hand.

En tot den administrateur vervolgde hij:

'U moogt de hut van dezen jongen onderzoeken en hemzelf aan den lijve fouilleeren. Ik ben er van overtuigd, dat u niets van het gestolene zult vinden.'

'Ik niet,' hield de administrateur vol. 'Ga maar mede, Benito.' Maar hoe hij ook zocht, 't was alles tevergeefs.

Er werd afgesproken de zaak voorloopig nog geheim te houden en het bal te doen doorgaan, alsof er niets gebeurd was. En het geschiedde ook, maar de dames en heeren, die er aan deelnamen, verbaasden er zich niet weinig over, dat de Prinses bijna geen sieraden droeg en zelfs haar beroemde paarlensnoeren niet had omgedaan. Zij waren allen zoo verlangend geweest, om ze eens in hun volle schoonheid te zien.

Benito was uiterst verdrietig. Ach, dat hij nu van zoo iets verschrikkelijks moest verdacht worden. Toen het donker was geworden en het feest in de eerste klasse in vollen gang was, ging hij naar het sloependek, om zijn troost te zoeken in de zoete klanken van zijn

geliefde fluit. Langzaam liep hij over het dek, met zijn fluit in de hand. Hij zag, hoe de sterretjes tintelden aan den hemel en de maan haar zilveren licht uitgoot over de zee en daarin allerlei kleuren tooverde. Hij stond stil en keek naar beneden, naar het schuim, dat langs het schip gleed, en wel vloeibaar zilver geleek. 't Was mooi om te zien en hij kon er niet genoeg naar kijken.

Opeens trok iets zeer bijzonders zijn aandacht, want vlak onder de plaats, waar hij stond, zag hij uit een patrijspoort een arm te voorschijn komen. Onbeweeglijk bleef die naar buiten steken, en toen hij goed toekeek, zag hij duidelijk, dat de uitgestoken hand een voorwerp stevig vasthield.

'Wat kon dat te beteekenen hebben?' vroeg hij zichzelf af.

Nieuwsgierig boog hij zich zoover mogelijk over de verschansing heen. Welk voorwerp kon dat zijn? Leek het niet op een vogel? Ja, ongetwijfeld. Zie, nu bewoog de arm zich eenige malen heen en weer. Moest die vogel, als het er althans een was, misschien aan de hem omringende duisternis gewend worden?

Ja, ja, 't was een vogel. De uitgestoken hand liet eindelijk het voorwerp los, en toen zag Benito, dat het weg vloog, eerst tot bijna op het water van de zee, om zich daarna plotseling in de lucht te verheffen. Hij hoorde hem klapwieken.

''t Is een duif,' mompelde hij. 'Wil die reiziger misschien een boodschap of een groet aan zijn achtergebleven familie zenden??' Dat was wel aardig bedacht.

Maar of het gelukken zou? Benito begon het te betwijfelen, want het dier was blijkbaar verward en wist geen koers te bepalen in de duisternis. Het bleef rondvliegen om het schip en kwam eindelijk vlak voor zijn voeten op het dek terecht. Benito bukte zich en greep haar. Ja, 't was een postduif, hij had goed geraden. Maar wat was dat? Het dier had een soort van tuigje om van heel licht materiaal en toen Benito hem in het licht van een groote lamp hield, zag hij, dat dit tuigje omwonden was met witte kralen, die prachtig glansden. Opeens begon hij te beven van ontroering, want thans begreep hij alles. Die kralen waren een deel van de gestolen paarlen, en daar beneden in de hut bevond zich de dief, die bezig was, den geroofden schat door middel van postduiven van het schip weg te

.. ja, 't was een postduif

voeren, hoogstwaarschijnlijk naar Genua, waar zijn handlangers ze wel in ontvangst zouden nemen. Zijn hart klopte onstuimig van vreugde, want niemand zou hem thans meer van den diefstal kunnen verdenken.

Om de juiste plek terug te kunnen vinden, waaronder zich de bewuste patrijspoort bevond, legde hij zijn piccolo op het dek tegen de verschansing. Toen wikkelde hij de duif in zijn zakdoek om te voorkomen, dat zij wegvloog, verborg alles onder zijn jas en spoedde zich naar de balzaal. Regelrecht begaf hij zich naar den heer Foestingh, die juist met de Prinses gedanst had en met het hooge paar in gesprek was.

'Wat is er Benito?' vroeg deze.

'Ik moet u dadelijk spreken, mijnheer, en den Prins en de Prinses ook, en den Kapitein ook,' zei Benito gejaagd en opgewonden. 'Elke minuut is kostbaar, mijnheer.'

'Laten wij naar mijn hut gaan,' stelde de Prins voor, en dadelijk verlieten zij de balzaal. De heer Foestingh gaf den Kapitein een wenk, dat hij hem volgen moest.

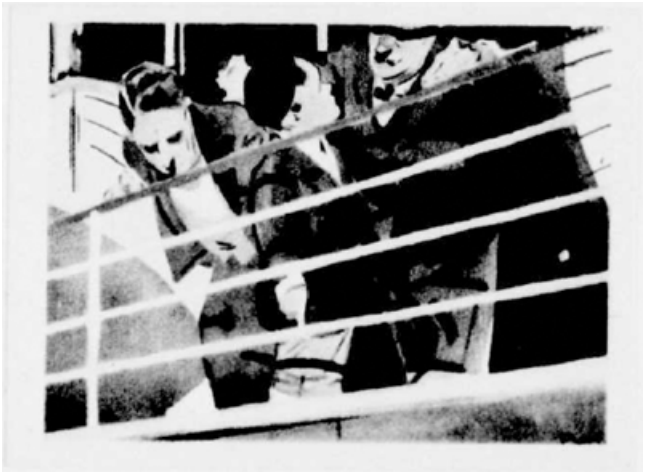

.... allen bogen zich over de verschansing

'En wat is er nu?' vroeg Benito's heer, toen zij in de luxe-hut waren aangekomen. 'Wat verberg je daar zoo angstvallig onder je jas??' Voor op die vraag antwoord te geven, sloot B e n i t o het openstaande r a a m . Ook de deur deed hij dicht. Toen zei hij: 'Ik weet waar de dief zich bevindt.' 'Wie is het, - wie?' werd er van verschillende k a n t e n gevraagd. De grootste n i e u w s g i e r i gheid stond op ieders gelaat te lezen.

'Dat is mij onbekend,

maar ik weet, waar hij zich bevindt,' zei Benito, terwijl hij de duif te voorschijn haalde en haar van den zakdoek ontdeed.

'Een postduif!' riep de Kapitein uit.

'Ja Kapitein, een postduif, maar hij heeft een tuigje aan, waaromheen een klein deel van het paarlensnoer is gewonden. Ik weet, in welke hut hij door de patrijspoort is losgelaten, maar de duif was verward en kwam vlak voor mijn voeten op het sloependek terecht. Laten we voortmaken, anders worden er misschien nog meer postduiven losgelaten, om den schat weg te voeren.'

'Wat een vernuftig bedacht schelmstuk!' riep mijnheer Foestingh uit. 'De jongen heeft gelijk, we moeten voortmaken,' zei de Kapitein. 'Ga ons voor, Benito.'

De duif werd opgesloten in een kastje en allen begaven zich in de grootste spanning naar het sloependek. Onderweg was nog een boodschap gezonden aan den administrateur, dat hij daar ook oogenblikkelijk moest komen, wat ook geschiedde. De piccolo lag nog op dezelfde plaats en allen bogen zich over de verschansing.

''t Is de patrijspoort vlak onder de plaats, waar ik sta,' zei Benito. 'Wie bevindt zich daar?' vroeg de Kapitein aan den administrateur. Deze wachtte even eer hij antwoordde en telde de poorten.

... verschrikt sprong hij overeind

'Neen, ik kan mij niet vergissen,' zei hij eindelijk. ''t Is de hut van den zieken Baron Walting van Rijksdorpe. Haha, nu begrijp ik, waarom hij niet g e s t o o r d wilde worden. Hij zal wel net zoo min een baron wezen als ik, en die twee geleiders zitten zeker al met smart te wachten op de kostbare paarlen, die de duiven hun

.... zaten half versufd nog acht duiven

brengen zullen. Wij moeten hem overvallen, Kapitein. Zijn hut zal wel zorgvuldig gesloten zijn, maar wij hebben van elke hut een reservesleutel in voorraad.'
'Voorwaarts d a n ,' sprak de Kapitein.

Z o n d e r gedruisch werd de hut bereikt. De administrateur stak de sleutel in het slot, draaide hem om, deed de deur open, en - daar troffen zij den zieken baron aan, gehurkt op den vloer en bezig een tweede duif voor den tocht uit te rusten.

Verschrikt sprong hij overeind, en verward keek hij zijn onverwachte bezoekers aan.

Hij was geheel onthutst, want hij had zich geen oogenblik onveilig gevoeld. Zijn plan was immers zoo listig in elkaar gezet, dat falen totaal uitgesloten was? En nu werd hij plotseling overvallen, ja, de deur werd zelfs gesloten. Ontkennen kon niet baten, en ontvluchten was onmogelijk, zelfs al was de deur opengebleven.

'Zoo, mijnheer de Baron, of wat je anders wezen moogt, dit is ongewenscht bezoek, nietwaar?' zei de Kapitein. 'Mag ik u eerst de teruggave van de gestolen paarlen en brillanten verzoeken?'

De gewaande baron haalde de schatten uit zijn broekzakken te voorschijn en reikte ze aan den Kapitein over.

'En mag ik nu van u weten, hoeveel postduiven u reeds afgezonden hebt?' hernam hij.

'Dit zou de tweede zijn,' was het antwoord. 'Er is er een losgelaten.' 'En die is je noodlottig geworden, want hij is niet op reis gegaan, maar op het dek terecht gekomen en daar gegrepen.'

'Ha zoo,' zei de dief, 'dus...'

.... Benito blies zijn vroolijkste deuntjes

‘Juist, u begrijpt het goed. De duif heeft je verraden. Heb je nog meer duiven?’

‘Ze zullen wel in den koffer zitten,’ zei de administrateur. Hij maakte den koffer open, die een dubbelen bodem bleek te bevatten. Tusschen de twee bodems in zaten, half versuft, nog acht duiven. En in den koffer lag een grijze pruik en een witte knevel en baard.

‘U blijft hier opgesloten tot Port-Said,’ sprak de Kapitein. ‘Daar zullen wij zien, hoe verder te handelen. Mag ik u verzoeken uw zakken even uit te halen?’

De man gehoorzaamde. ‘U heeft alles reeds.’ zei hij kortaf.

Toen verlieten allen de hut, die zorgvuldig gesloten werd. En Benito kreeg verscheidene handen te drukken en vele dankbetuigingen in ontvangst te nemen.

‘'t Gebeurde alles juist bijtijds,’ sprak de Kapitein. ‘Als dezen avond de dief niet ontdekt was, zou er morgen van den heelen schat niets meer aan boord te vinden zijn geweest, en de mooie Baron zou wel weer gezond geworden zijn, als hij te Port-Said van boord was gegaan. Ja ja, 't plannetje was wel listig bedacht, maar 't is, jammer voor hem, faliekant uitgekomen. Laten we nu eens gaan kijken, of we alles terughebben.’

Uit het onderzoek bleek, dat er van den schat niets verloren was gegaan. Alleen zouden de in stukken gesneden snoeren opnieuw moeten worden geregen, maar dat was niet erg.

Opgewekt keerde het gezelschap naar het bal terug, en op het sloependek blies Benito zijn vroolijkste deuntjes, dankbaar en gelukkig, nu zijn naam van elke blaam gezuiverd was.

Vijfde hoofdstuk

Samba, de jonge neger.

PORT-SAID, de groote havenstad aan den mond van den alouden Nijl, werd niet zonder stoornis bereikt, want enkele uren voor de aankomst had een der matrozen het ongeluk, door een geopend luik in het ruim te vallen. Toen de dokter en de kapitein, die dadelijk gewaarschuwd waren, bij hem kwamen, vonden zij hem daar liggen met gespleten schedel, - dood. 't Was een nog jonge man. De kapitein noemde hem een van zijn beste matrozen en was zeer door het vreeselijk ongeval getroffen. Hij wist dat hij in Rotterdam een vrouw naliet met twee dochtertjes, die door zijn dood ongetwijfeld tot diepe armoede zouden vervallen.

Er heerschte groote verslagenheid op het schip, toen het gebeurde bekend werd. Ook Benito was diep onder den indruk, want hij kende den matroos zeer goed en had dikwijls een praatje met hem gemaakt. Toen het schip in de haven van Port-Said vastgemeerd lag, werden er twee personen van boord gehaald. De een was de dief, die door twee agenten naar een gevangenwagen werd gevoerd, om naar de gevangenis te worden overgebracht, de andere was de matroos, die zoo noodlottig om het leven was gekomen. In een ambulance werd hij naar het kerkhof gebracht, om daar den volgenden dag te worden begraven. Die plechtigheid werd door den heer Foestingh, den Kapitein en verscheidene officieren en passagiers bijgewoond.

De ‘Orion’ zou pas den volgenden dag, laat in den avond, de reis vervolgen, van welk oponthoud velen gebruik maakten om een bezoek te brengen aan de bekende pyramiden van Gizeh. Benito kreeg gemakkelijk verlof van zijn heer, om zich bij hen aan te sluiten. Hij stak zijn kleine piccolo bij zich, om zich onderweg wat op te vroolijken, want wat hij gezien had, was niet van opwekkenden aard geweest.

Eerst ging het tusschen de Arabische kooplieden door, die zich aan hen opdrongen, maar Benito had niet veel last van hen, want hij blies op zijn fluit en was er zoo in verdiept, dat hij oog noch oor

.... ‘jij mooi fluiten’, zei hij lachend

voor iets anders had. Maar dat veranderde plotseling, toen hij door een pikzwarten jongen bij zijn arm gegrepen werd. 't Was een negerjongen, ongeveer even oud als hijzelf, met een prachtigen krullekop. Kleeren had hij bijna niet aan.

‘Jij mooi fluiten,’ zei hij lachend, en hij trok zijn mond zoo wijd open, dat al zijn tanden en kiezen te zien kwamen. Hij zag er zoo grappig uit, dat Benito wel lachen moest, of hij wilde of niet.

‘Spreek jij Hollandsch?’ vroeg Benito.

‘Even goed dan jij,’ lachte de negerjongen. ‘Ik meester had, Ollanda, jager schiet op krokodil en leeuw, hij mij geleerd Ollanda, ik hem geleerd negertaal. Meester goed voor ik.’

‘Ben je nu nog bij hem?’

‘Meester weg naar Ollanda. Ik slaaf nu.’ Het gezicht van den jongen betrok.

‘Slaaf? Zijn er dan nog slaven?’ vroeg Benito verwonderd.

‘Samba!’ klonk plotseling een gebiedende stem.

De jongen haastte zich naar een Arabier, die op den steiger zat. De man had bloote armen en beenen. Dicht in zijn nabijheid stond een gesloten mand.

Toen Samba bij hem kwam, hief de man een karwats op en gaf den armen jongen een striem over den rug. Samba kroop ineen van de pijn, en Benito beefde van verontwaardiging. De Arabier sprak een paar woorden, en onmiddellijk begon Samba kunsten te maken. Hij liep op zijn handen, boog zich achterover tot zijn hoofd den grond raakte, en hep toen onder de passagiers rond, om geld in te zamelen.

Maar hij had weinig succes, evenals zijn meester, die de mand opende en op een fluit begon te blazen. Benito zag tot zijn verbazing, dat boven den rand een slangenkop te voorschijn kwam.

Doch de passagiers verlieten den steiger, want het werd tijd, om naar den trein te gaan. Ook Benito bedwong zijn nieuwsgierigheid en liep verder. Plotseling zag hij Samba weer naast zich, die hem weer bij den arm vasthield.

'Jij mijn meester, ik worden jou slaaf,' zei het negertje. 'Ik niet blijven bij Hassan ben Abdullah, hij slaan, Samba jou slaaf worden. Ja?'

'Wel neen, hoe krijg je het in je hoofd, Samba?' riep Benito lachend uit 'Hollanders houden geen slaven. Toe, ga naar Hassan, je meester, of hij zal je weer slaan.'

'Samba toch worden slaaf van jou. Wanneer wegvaren die schip?'

'Morgenavond laat, maar ga nu weg, Samba. Wat je vraagt is onmogelijk. Ga nu!'

'Ja meester, Samba gaan. Toch worden slaaf van jou, niet blijven bij Hassan. Hassan slaan. Ik komen bij jou.'

'Maar dat kan immers niet! Je wordt op het schip niet toegelaten.'

'Toch komen bij meester,' zei Samba.

Hij trok zijn mond weer tot een grijns en ging naar Hassan ben Abdullah terug.

'Wat een vermakelijke nikker,' lachte Benito. 'Samba mijn slaaf. Hoe krijgt hij 't in zijn hoofd? Maar enfin, ik zou niet weten, hoe hij aan boord moest komen. Met zijn zwarte tronie zou hij dadelijk in 't oog vallen.'

Benito zette zijn fluit aan de lippen en volgde de anderen naar het station. De trein bracht hen naar Kaïro en vandaar ging het verder per tram naar Gizeh.

Daar zag hij ze, de geweldige bouwwerken uit de oudheid. Hoog verhieven zich de pyramiden in de lucht, en Benito hoorde vertellen, dat er in Egypte wel 70 à 80 van die koningsgraven waren, waarvan echter vele geheel of grootendeels bedolven onder het woestijnzand. Juist toen Benito, die met de andere reizigers een van de pyramiden beklommen had, weer op den beganen grond was teruggekeerd, zag hij tot zijn groote verrassing een karavaan voorbijtrekken. Dat vond

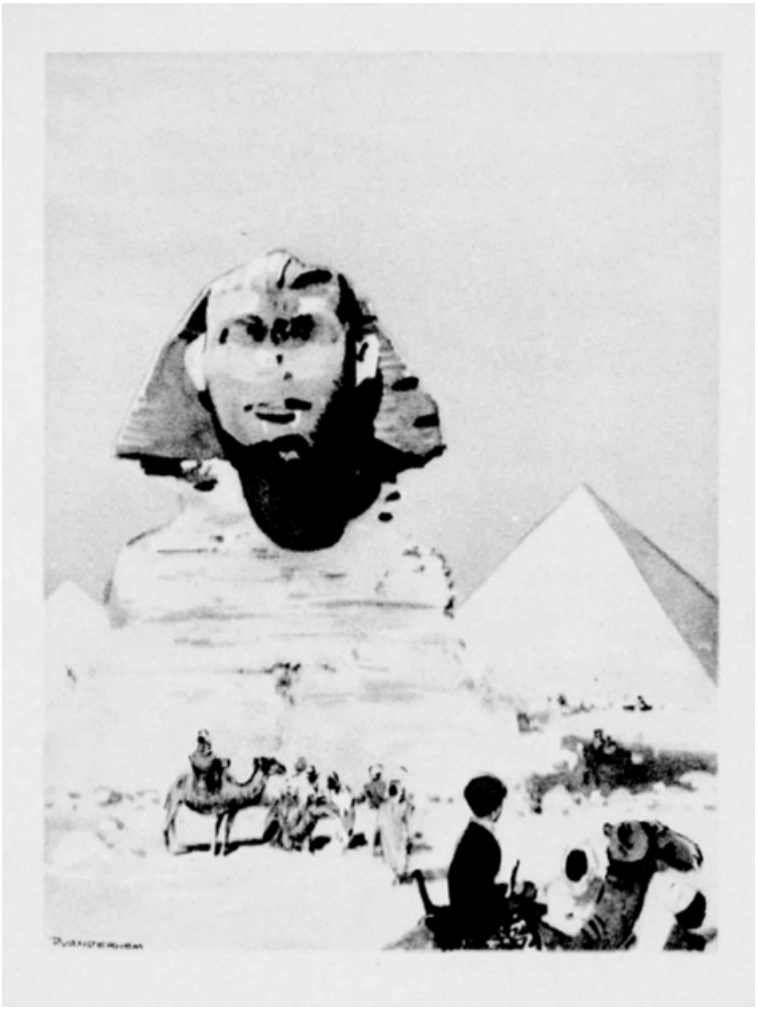

.... een bezoek gebracht aan de beroemde Sphinx

hij verbazend interessant, en velen van zijn reisgenooten namen er een of meer kiekjes van. Toen werd ook nog een bezoek gebracht aan de beroemde sfinx, dat reusachtige uit steen gehouwen beeld van een leeuw met een menschenhoofd. Het lag in een diepen kuil. Neus en baard waren geschonden en het lichaam was op verschillende plaatsen afgebrokkeld, maar het maakte toch nog een grootschen indruk.

't Was tegen dinertijd, toen zij aan boord terugkeerden. Groot was Benito's verbazing, toen hij werd uitgenoodigd in de hut van den Prins en de Prinses te komen, waar hij niet alleen de betuiging van hun dank in ontvangst moest nemen voor den hun bewezen dienst, maar hem ook een kostbare fluit in étui werd aangeboden, als stoffelijk blijk van hun dankbaarheid.

Hij begaf zich dadelijk naar zijn heer, om hem het mooie geschenk te laten zien, maar deze bleek er al alles van te weten.

.... daar zag Benito de zwarte snoet van Samba

Den volgenden avond werd de reis vervolgd. De duisternis was reeds gevallen, en 't was buitengewoon warm. De Europeesche kleeren waren opgeborgen en vervangen door de luchtige Indische gewaden. Iedereen liep in het wit gekleed. Benito ook. Hij stond bij de reeling om te zien, hoe de stad met haar duizenden lichtjes meer en meer vervaagde, en eindelijk begaf hij zich naar zijn hut, om op zijn nieuwe fluit te blazen. Pfff, wat was het daar warm. Hij wierp de patrijspoort open in de hoop, daardoor wat verkoeling te vinden. Het was voorschrift, als het schip hier of daar aan wal lag, de patrijspoorten te sluiten, omdat de

.... maar o wee, het deksel sprong open

ondervinding geleerd had, dat er wel eens dieven met bootjes het schip naderden en door de patrijspoorten naar b i n n e n klommen, om weg te nemen wat van hun gading was.

Ja, de nachtlucht bracht inderdaad eenige verkoeling aan. Benito nam plaats op den rand van zijn bed, en blies op zijn nieuwe fluit. Wat een prachtigen toon bracht hij daaruit te voorschijn. Hij luisterde er zelf met het grootste genot naar.

Op eens schrok hij op door een menschelijk geluid, en toch was hij alleen. Zijn hut had hij zelfs op het nachtslot gedaan. Hij liet zij oogen dwalen door de kleine ruimte, maar kon niemand ontdekken. Er werd hardop gelachen. ‘Hahahaha!’ klonk het.

‘Spookt het hier?’ dacht Benito. ‘Ik ben toch alleen?’

‘Hahahaha!’ klonk het nogmaals. ‘Ik ben het, meester, ik jij slaaf worden.’

‘Samba? Ben jij het?’ riep Benito verwonderd uit. ‘Maar waar ben je dan?’

‘Samba hangen aan die schip. Kijken meester, voor die raam, hahaha!’ Inderdaad, daar zag Benito den zwarten snoet van Samba voor de patrijspoort, en het wit van zijn oogen en zijn witte tanden.

‘Hahahaha, dat meester niet gedenkt!’

Benito schrok ervan.

‘Hoe kom jij daar, Samba?’ vroeg hij.

‘Ik gewegloopt van Hassan ben Abdullah, ik geneemd een boot, ik gevaard naar die groote schip, ik touw met haak en langen stok met haak, langen stok hoog op gesteekt en haak met touw boven vast-

gemaken aan stang, ik geklimd in die touw, want hier ik hooren die fluit, toen ik weten meester is hier, en ik kom bij meester, hahahaha! Samba is slim. Samba m e e g e n e e m d de mand van Hassan, hier, helpen, meester.'

.... de slang richtte zijn kop op

En meteen wrong hij een mand door de patrijspoort, die geweldig kraakte, omdat zij er maar ternauwernood door kon. Benito was wel genoodzaakt de mand met beide handen aan te grijpen om haar naar binnen te trekken. Maar o hemel, het deksel sprong open, en een groote slang glibberde langs zijn handen op den grond. Benito werd doodsbleek en kreeg er kippevel van. Hij liet de heele zaak met schrik op den grond vallen, en daar zag hij nog enkele van die gedierten te voorschijn komen.

'Ga weg, Samba, ga weg!' riep hij den nikker toe. 'O, wat een monsters!'

'Hahahaha,' lachte Samba. 'Samba niet weg kan, dan Samba verdrinken. Toen Samba in die touw klom, de boot wegschoppen. Drijft ver weg. Als Samba weg moet, hij vallen in die water en verdrinken. Samba komt bij meester. Samba slaaf van meester. Samba blij!'

Toen zag Benito, hoe de negerjongen een arm en zijn hoofd door de patrijspoort stak en glad als een aal of een slang, hu, Benito rilde, naar binnen gleed.

Samba kwam met een plof op den grond terecht, kroop tot voor Benito's voeten, bleef geknield liggen en stak zijn gevouwen handen naar hem op.

.... en weer wierp de negerjongen zich voor Benito op de knieën

‘Samba slaaf van Meester?’ vroeg hij, en zijn stem klonk smeekend.

Benito verkeerde in doodsangst vanwege de slangen, die over den grond kropen en hem elk oogenblik een doodelijken beet konden toebrengen. Om dus geen tijd te verliezen, zei hij met bevende stem:

‘'t Is goed, Samba, jij bent mijn slaaf. Pak nu eerst die slangen bij mekaar, stop ze in de mand en wring alles ten spoedigste door de patrijspoort naar buiten. Dan kunnen ze leeren zwemmen. Gauw, gauw, daar komt er een, - hu, hij kronkelt om mijn been...!’

Samba stond op, maar hij deed niet anders dan lachen, hahaha! ‘Meester op den grond moet zit!’ riep hij Benito toe, en hij drukte hem met zooveel kracht naar beneden, dat hij wel gehoorzamen moest. Die verschrikkelijke slang zat hem nog om zijn been.

Toen verwrong Samba de mand, tot zij haar ouden vorm weer gekregen had, en plaatste haar geopend midden op den vloer. Daarna gaf hij Benito de fluit in de hand en zei:

‘Meester spelen op fluit. Meester niet bangen, meester lachen hahahaha!’

Doodsbleek zat Benito met de fluit in zijn handen naar de slang te staren, die doodstil om zijn been gekronkeld lag.

‘Meester muzieken!’ lichte Samba, dat al zijn tanden en kiezen zichtbaar werden.

Opeens vermande Benito zich. Hij bracht bevende de fluit aan zijn lippen en blies een sleepende melodie.

De slang richtte zijn kop op, die zij op de maat van de muziek heen

en weer bewoog, 't leek wel of zij danste. Langzaam ontkronkelde zij zich, verhief zich al hooger en hooger, tot zij plotseling omhoog schoot en zich om Benito's hals kronkelde.

Benito slaakte een gil, maar Samba deed niet anders dan lachen. ‘Goed zoo, goed zoo,’ riep hij tusschen zijn lachbuien door, ‘slang denken meester is Hassan. Kijken, daar komt andere slangen ook. Zij ook denken meester is Hassan. Muzieken, meester, muzieken, anders bijten met vergiftige tanden, hahahaha!’

Wat Benito blies! Het eene stuk na het andere. Al wiegende met hun kop kwamen ook de andere slangen op Benito af. Twee kronkelden zich om zijn armen en twee om zijn beenen, steeds de koppen heen en weer wiegende. Samba zat op den grond te brullen van het lachen, maar den armen Benito brak het het angstzweet uit over zijn heele lichaam.

Eindelijk riep Samba hem toe:

‘Nu weinig muzieken, zacht muzieken, dan slangen kruipt in de mand, dan Samba deksel dicht.’

Benito begreep, wat hij bedoelde. Hij speelde eerst een korte, wilde melodie, en blies toen hoe langer hoe zachter en langzamer. Ha, hij herademde. De monsters begonnen zich te ontkronkelen, lieten hem eindelijk geheel los, en bewogen z i c h langzaam in de richting van de mand. Een voor een glipten zij er in en Samba deed er doodkalm het deksel op.

.... en verslond in minder dan geen tijd alles wat Benito

Benito had eenigen tijd noodig om tot zichzelf te komen.

‘Dat was verschrikkelijk, Samba,’ zei hij. ‘Waarom heb jij die beesten meegenomen?’

‘Zijn het giftige slangen?’

‘Ja, als zij bijt, meester doodgaan, maar zij nooit bijt. Hassan toovenaar.’

‘Jawel, maar ik niet. Gooi ze de patrijspoort uit, Samba.’

‘Neen, meester, Samba houden slangen lief. Samba weggeneemd van Hassan. Samba geven aan meester. Zij mooi danst, als meester op fluit blazen.’

‘En hoe kwam je aan de boot?’

‘Ook weggeneemd.’

‘Maar dat is stelen, Samba.’

‘Samba niet weten, wat stelen is. Samba maar een slaaf.’

‘Ja ja, 't is alles goed en wel, Samba. Maar hoe raak ik je weer kwijt? Hier kun je niet blijven.’

‘Samba niet kwijt willen. Samba blijven bij meester.’

En weer wierp de negerjongen zich voor Benito op de knieën en hief smeekend de beide handen naar hem op.

Toen kreeg Benito medelijden met den armen neger.

‘Nu, er zijn hier twee bedden. Blijf dan van nacht maar hier. Morgen zullen we wel verder zien, wat er gebeuren moet. Laten we nu gaan slapen, want het is al laat.’

De jongens begaven zich te bed, en Samba snorkte er weldra geducht op los, hij scheen zich van de dingen dezer wereld al bijzonder weinig aan te trekken, maar Benito was vol zorg en kon den slaap niet vatten. Uren lag hij wakker, tot hij eindelijk een goede oplossing meende gevonden te hebben. Hij werd al weer vroeg wakker door een overweldigende hitte, maar Samba scheen ook daar geen hinder van te hebben. Hij sliep nog als een roos, zij het dan ook een pikzwarte.

Benito waschte zich en kleedde zich zoo luchtig mogelijk. Toen ging hij naar de eetzaal om te ontbijten, en keerde met een goeden voorraad brood, vleesch en kaas naar zijn hut terug.

‘Hier roetmop! Wordt wakker en eet!’ riep hij Samba toe, die nog sliep. ‘En hier blijven, hoor, niet uit de hut gaan, of ze gooien je overboord in zee.’

‘Hahahaha!’ lachte Samba, die zich ook van deze bedreiging weinig aantrok. Hij stond op en verslond in minder dan geen tijd alles, wat

.... die bogen naar alle kanten

B e n i t o voor hem medegebracht h a d . Benito spoedde zich naar zijn meester. Maar o, wat was het ontzettend heet op het dek. Hij zag, dat zij het Suez-kanaal, dat gegraven is op initiatief en onder l e i d i n g van den Franschen ingenieur D e L e s s e p s , reeds doorgevaren waren en zich thans in de Roode Zee bevonden.

Geen wonder dat het zoo warm was, want het schip voer thans tusschen twee verstikkende zandwoestijnen door. Hij vond zijn heer in een ligstoel aan de schaduwzijde van het schip, en vertelde hem alles, van stukje tot beetje, wat er gebeurd was.

Zijn heer was zeer verbaasd.

‘Dus een tweede verstekeling,’ zei hij. ‘En jij hebt een slaaf gekregen, hè? 't Is vermakelijk. Maar wat moeten wij met dien nikker beginnen? Wij doen gedurende langen tijd geen plaatsen meer aan, niet voor we Singapore hebben bereikt. We kunnen hem toch niet overboord gooien? Dus 't is een soort kunstenmaker, zeg je?’

‘Ja mijnheer, net zooals ik geweest ben. Maar mijnheer, zouden wij samen geen voorstelling kunnen geven voor de passagiers? Hij kan mooie kunsten maken mijnheer, en ik ook, en dan hebben we bovendien die slangen nog. Op die manier zouden we misschien geld genoeg krijgen, om zijn passage te betalen, en als er meer inkomt zouden wij het kunnen bestemmen voor de weduwe van den matroos, die in het ruim gevallen en gestorven is.’

‘Drommels jongen, daar zeg je zoo wat. Die passage kost maar een beetje, daar zal ik wel met den Kapitein over spreken, maar een voorstelling ten bate van die arme vrouw vind ik een pracht-idee.

Houd je slaaf voorloopig maar bij je. Ik zal alles wel met den Kapitein regelen. Die voorstelling komt pas later, als wij in den Indischen Oceaan zijn. Studeeren jullie samen maar vast mooie toeren in.'

Dat deden de jongens, en zij kregen er tijd genoeg toe. De Roode Zee werd door de Straat Bab el Mandeb verlaten, waarbij de steden Aden en Perim gepasseerd werden. In den Indischen Oceaan was het weer veel koeler. Zonder eenige stoornis zette de 'Orion' koers naar de groote Engelsche koopstad Singapore. Toen zij Colombo achter zich hadden werd er per bulletin bekend gemaakt, dat er twee wereldberoemde acrobaten het schip met een bezoek zouden vereeren en dat zij een voorstelling zouden geven ten bate van de weduwe en de dochtertjes van den matroos, die bij Port-Said door een noodlottig ongeval om het leven was gekomen. De voorstelling zou beginnen om half tien 's avonds in de groote conversatiezaal van de eerste klasse. De wereldberoemde acrobaten hadden geweigerd hun namen te noemen. Er zou geen entrée worden geheven, maar tusschen de verschillende toeren in zou er worden gecollecteerd.

Met belangstelling werd de vertooning tegemoet gezien, en tegen den bestemden tijd werd het tjokvol in de zaal. De heeren verschenen zelfs in smoking en de dames in avondtoilet, en iedereen was nieuwsgierig om de twee beroemde artisten te zien. In het midden van de zaal was een open ruimte gelaten, waar de vertooningen zouden plaatsvinden. Er zou ongetwijfeld ook op het koord worden gedanst, want een staaldraad was gespannen van het eene einde der zaal naar het andere.

Precies om half tien ging de deur open en op hetzelfde oogenblik rolden twee zwarte ballen achter elkander naar het open gedeelte.

'Daar zijn ze! Daar zijn ze!' klonk het overal.

Plotseling stonden de ballen recht overeind en toen bleken het twee negerjongens te wezen, die bogen naar alle kanten. Zij hadden geen kleeren aan dan alleen een lendedoek. Daverend werd er geapplaudisseerd.

Toen gingen zij op hun handen loopen en Benito gaf Samba een schop en Samba gaf een schop terug. Ze werden allebei boos en begonnen te vechten met hun beenen. 't Was een dwaas gezicht.

.... met de uitgespreide waaiers hield hij zich in evenwicht

Zij schreeuwden het uit van boosheid. Eindelijk klom Samba zoo vlug als een eekhoorn tegen Benito op en ging hem boven op zijn beenen staan, en hij liet weer al zijn tanden en kiezen zien.

Daverend applaus!

Toen riep Benito naar boven: ‘Even wachten. Ik moet mijn schoenveters vastmaken!’

Hij glipte onder Samba weg, zoodat deze op den grond viel en als een knikker wegrolde. Maar Benito zat met een dwaas gezicht naar zijn veters te zoeken, die hij niet vinden kon, omdat hij geen schoenen aan had. De toeschouwers amuseerden zich kostelijk en het applaus was niet van de lucht. Ook de Prins en de Prinses hadden, evenals mijnheer Foestingh en de Kapitein, bijzonder veel genoegen in de voorstelling. Mijnheer Foestingh zat te schudden van het lachen.

De twee jonge negers bogen zich diep, om voor het applaus te bedanken. Heel langzaam richtten zij zich op, al verder en verder, eindelijk hadden zij hun rechten

stand herkregen, maar langzaam ging de beweging verder, achterover, meer en meer, tot eindelijk hun

.... maakte tegelijkertijd een pracht van een salto

hoofden den vloer aanraakten. Dat was een sterke toer! Alle handen klapten.

Terwijl Samba daarna een wandeling maakte op zijn handen en eindelijk zelfs op één hand zijn evenwicht wist te bewaren, verzocht Benito aan de aanwezige dames, hem twee waaiers te leenen, die hem gaarne werden verstrekt. Hij liep naar het einde der zaal, waar een trapje gereed stond en beklom den staaldraad, waarop hij langzaam voortliep tot hij het andere einde had bereikt. Met de uitgespreide waaiers hield hij zich in evenwicht.

Intusschen liepen twee jonge dames bij de gasten rond, om hun vrijwillige bijdragen in ontvangst te nemen voor het goede doel. Het regende zilvergeld en bankpapier in de open schalen, want er waren vele rijke planters aan boord. Dat mijnheer Foestingh een goed voorbeeld gegeven had, spreekt wel vanzelf. En de Prins had dat goede voorbeeld gevolgd. Benito keerde op den staaldraad terug, maar thans in danspas, waarbij het strijkje onder leiding van mijnheer Tardo een vroolijke wals van Strauss ten gehoore bracht. O, wat had Benito een succes. Hij vouwde de waaiers dicht en gaf ze aan Samba, om ze weer aan de dames te overhandigen. Toen deed hij dezelfde toeren nogmaals en ging eindelijk op het midden van den draad zitten, greep hem met beide handen aan en verhief zijn beenen in de lucht. Hij bewaarde prachtig zijn evenwicht. Met een vluggen sprong kwam hij op den grond terecht en boog dankbaar voor het uitbundig applaus.

Opeens klom Samba hem tegen zijn rug op en ging hem op zijn schouders staan. Toen zette hij zijn eenen voet op den draad en

daarna zijn tweeden, waarbij Benito hem stevig bij de hand vasthield, opdat hij zijn evenwicht niet zou verliezen. En toen bleek het, dat Samba in de kunst van het koorddansen allerminst voor zijn makker behoefde onder te doen. Eindelijk liepen zij alle twee zoo gemakkelijk achter elkander over den draad, dat het was of zij gewoon een wandeling maakten over den beganen grond. De toeschouwers waren er niet weinig verbaasd over. Zulk koorddansen hadden zij nog nooit gezien. Maar opeens kregen de twee kunstenmakers ruzie met elkander en begonnen te vechten met het gevolg, dat zij beiden op den grond vielen en als twee pikzwarte ballen door de open deur uit de zaal rolden. Toen was het pauze.

Thans pas kwamen alle tongen los en bleek het, hoe de prestaties van de twee negerjongens allen hadden geamuseerd. Het strijkje hield de vroolijkheid er in en 't werd een gezellige pauze.

Intusschen werd er een tafel in het open gedeelte geplaatst. Ook werden er een paar stoelen aan den kant gereed gezet. De deur ging open en Benito, gevolgd door Samba, trad binnen. 't Werd stil in de zaal.

Op een draf liep Benito voorwaarts en sprong met het grootste gemak over de tafel. Samba volgde hem met veel vertoon, maar durfde den sprong niet wagen. Hij liet zich vlak voor de tafel op den grond vallen en kroop er onder door. Toen hij opstond was hij weer geheel tand en kies en boog hij verwaand naar alle kanten, of hij wonderwat gepresteerd had. De menschen schaterden van het lachen. Er werd een stoel voor de tafel geplaatst en weer sprong Benito er met het grootste gemak overheen, op de hielen gevolgd door Samba, die echter niet sprong, maar met stijve beenen op den stoel klauterde, daarna over de tafel kroop en aan den anderen kant met een smak op den grond terecht kwam. Men vond hem meer dan koddig. Toen werd ook aan den anderen kant een stoel naast de tafel gezet, en weer deed Benito den sprong met het grootste gemak. Samba holde achter hem aan en - ging blijkbaar doodvermoeid op den voorsten stoel zitten om uit te blazen. Eindelijk verrichtte Benito een toer, waarover iedereen verbaasd was, want hij sprong niet alleen over de tafel en de twee stoelen heen, maar maakte tegelijkertijd een pracht van een salto-mortale. En de

stuntelige Samba holde op een dwaze manier achter hem aan en deed precies hetzelfde. Het applaus daverde door de zaal. De twee negerjongens verdwenen en de tafel en stoelen werden verwijderd.

Toen verscheen Samba met een prachtig kussen, dat hij op den vloer legde. Daarna kwam hij te voorschijn met een mooie fluit, die een plaatsje kreeg op het kussen. En eindelijk verscheen hij met een mand, waarvan hij het deksel opensloeg en er mede bij het publiek rondging. Maar o, wat had die grap van hem een geweldige opschudding tengevolge. De dames sprongen, wit als krijt, verschrikt op.

'Ai! Slangen! Levende slangen!' gilden zij. 'Ga weg met die monsters!'

Samba lachte weer niet anders dan tanden en kiezen. Eindelijk zette hij de mand met haar afschuwelijken inhoud midden in het open gedeelte.

Toen verscheen Benito. Hij nam met gekruiste beenen plaats op het kussen en zette zijn fluit aan de lippen. Zacht klonk de eenvoudige sleepende melodie door de zaal, waar een ademlooze stilte heerschte.

En zie, daar kwam een slangenkop uit de mand te voorschijn in zacht wiegende beweging. Hooger en hooger verhief het dier zich en eindelijk verliet zij schommelend en deinend de mand en bewoog zich in de richting van den fluitspeler.

Dichter en dichter naderde zij hem, en eindelijk kronkelde zij zich om het naakte lichaam van Benito en om zijn hals. Hij blies maar steeds door en thans kwamen ook de andere slangen uit de mand te voorschijn. Dansende bewogen zij zich naar Benito, waar zij zich weer kronkelden om zijn armen en beenen.

'Hoe durft hij! Hoe durft hij!' werd er gefluisterd, want natuurlijk hadden allen hem reeds lang herkend. 'Hoe griezelig!'

De muziek werd levendiger en opwindender, en in steeds sneller tempo deinden de slangenkoppen heen en weer. Hun bekken gingen open en de gespleten tongen werden zichbaar.

Niemand durfde de stilte te verstoren uit vrees, dat de slangen uit hun betoovering zouden wakker schrikken en den dapperen Benito hun doodelijk gif in de aderen storten.

Hoe durft hij - hoe durft hij

Toen ging Benito weer over tot een sleepende melodie. Zacht klonken de tonen van zijn fluit door de ruimte. De slangen kwamen tot bedaren. Meer en meer ontkronkelden zij zich en in zacht deinende beweging keerden zij naar de mand terug, waarin zij verdwenen, toen de laatste klank van de fluit verstierf. Samba wandelde op zijn handen naar de mand en sloot het deksel.

Daverend en nog eens daverend was het applaus, dat Benito ten deel viel.

De voorstelling was afgeloopen en een groot succes geworden, niet alleen voor de twee ‘wereldberoemde’ acrobaten, maar ook voor de ongelukkige weduwe van den matroos, want de collecte bleek meer dan duizend gulden te hebben opgebracht.

Besluit

DE reis ging ongestoord verder. Sabang werd gepasseerd, maar niet aangedaan, de eerste stopplaats was Singapore, de groote koopstad aan de Zuidpunt van Malakka, in Engelsch-Indië. Vandaar werd de reis vervolgd naar Medan, op de Oostkust van Sumatra, waar een korten tijd werd vertoefd, om vervolgens door te stoomen naar de haven van Tandjong Priok. Bij het naderen van de haven werd het een zenuwachtige drukte aan boord. Koffers werden gepakt en naar boven gebracht, en het was overal een afscheidnemen zonder einde. Ook Benito had het er druk mede. Zelfs de Prins en de Prinses drukten hem hartelijk de hand, evenals de Kapitein, die hem lachend toevoegde:

‘En nu nooit weer verstekelingetje spelen, hoor! Een volgende keer mocht het eens niet zoo goed afloopen.’

Eindelijk lag het schip vastgemeerd. Het had zijn plicht gedaan en zijn kostbare lading veilig overgebracht naar het schoone Insulinde.

En nu nooit weer verstekelingetje spelen, hoor!